DEN*danske* STJERNE

November 1975
124. årgang · Nummer 11

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

November 1975
124. årgang · Nummer 11

Abonnement
6 numre .... d. kr. 20.–
12 numre .... d. kr. 39.–
I løssalg pr. nr. .... d. kr. 4.–
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over giro 120988 til Distributions Centret Smedevangen 9, 3540 Lynge.

Price for subscribers in the United States and Canada: $ 6.00
(mailed by surface mail).

9

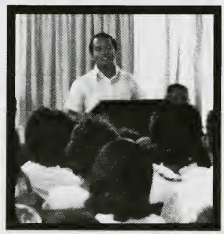
11

25

21

28

Indholdsfortegnelse

AF PRÆSIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Ved den 145. årlige generalkonference, søndag eftermiddag den 6. april 1975

Vi ser historien om Sodoma og Gomorra og Babylon gentage sig i vore dages tarvelighed og tøjlesløshed

Råb omvendelse til dette folk

Mine elskede brødre og søstre, vi nærmer os afslutningen på denne årlige konference, som vi har været med til og glædet os over, håber jeg.

Under denne konference har I hørt mange smukke vidnesbyrd og magtfulde taler. Vi håber, at de, der har lyttet — og antallet løber måske op i millioner — har sluttet sig til os i denne store forsamling, der nu tæller millioner.

Vi ved, at evangeliet er sandt. Vi vidner derom for hele verden. Vi håber, at verden vil lægge alle eventuelle forudfattede meninger væk, og at de med tiden vil komme til Jesu Kristi fold, hvor evangeliet er rent og ubesmittet.

I denne konference har brødrene talt om mange emner. Og stort set har de ganske godt dækket de grundliggende principper i Jesu Kristi evangelium.

Da vi for nogle dage siden sad i pressekonference, blev jeg af pressens folk stillet dette spørgsmål: ,,Hvilken situation i vort samfund idag volder Dem størst bekymring?" Vi havde allerede talt om problemerne i forbindelse med udvikling, for vi udvikler os så hurtigt, at det er en smule vanskeligt at holde lederne et skridt foran folket. Men heldigvis følger vi da godt med.

Mens jeg hurtigt tænkte over problemet, forsøgte jeg at besvare spørgsmålet, og jeg tænkte tilbage på den gang, da verdens ledelse var baseret på Assyrien og Babylonien. Jeg erindrede mig Det gamle Testamentes historie om Belsazzar — som præsident Romney talte om i præstedømmets møde iaftes — søn af den berømte Nebukadnezar og hans efterfølger, konge over Babylon, og den sidste regerende konge før sejren over Kyros den Store. Vi husker Nebukadnezars helligbrøde, da han stjal fra og besudlede Salomos tempel i Jerusalem og fjernede mange kostbare og uerstattelige betjeningsgenstande.

Jeg tænkte på, hvordan Belsazzar, kongen, holdt en stor fest, hvori deltog tusind af hans adelsmænd. Han drak vin i de tusinds påsyn og sammen med dem. Tænk at bespise et tusind mennesker ved en banket.

Ikke tilfreds med tyveriet af guld- og sølvkarrene, som hans far havde taget fra det hellige tempel, der allerede var blevet indviet til Herren for hans bestemte formål, tog Belsazzar de stjålne kar, fyldte dem med berusende drikke og indbød til paladset ikke blot de tusind adelsmænd, men også sine prinser, sine hustruer og sine medhustruer. Gæsterne åd og drak og udbragte sandynligvis skåler til deres guder af guld, sølv, kobber, jern, træ og sten. (Se Daniel 5:1-4)

Jeg er træt af al den megen tale om den moralske situation i verden i dag. Men jeg læser i Lære og Pagter, hvor Herren sagde: ,,Tal ikke andet end omvendelse til denne slægt, hold mine bud og hjælp til med at fremme mit værk i overensstemmelse med mine bud" (.&P. 6:9).

Og siden sagde han: ,,Og hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig!

Derfor er I kaldet til at råbe omvendelse for dette folk" (L.&P. 18:13-14).

Da de første hellige var på vej ind i Missouri, kom Herrens ord til lederne: ,,De skal prædike undervejs og alle steder bære vidnesbyrd om sandheden og formane de rige, de høje, de lave og de fattige til at omvende sig.

Og de skal grundlægge menigheder, om jordens indbyggere vil omvende sig" (L.&P. 58:47-48).

Og derfor tror jeg i dag, ja, jeg frygter, at det er omvendelsens dag — en dag for menneskene at gøre deres situation op og forandre deres levevis, hvor det er nødvendigt.

Befalingen kom til lederne i vor tid, således som den kom direkte fra Herren til Simon Peter i fordums tid: ,,Derfor giver jeg jer den befaling, at I skal gå ud blandt dette folk og sige til dem, ligesom min apostel Peter fordum" (L.&P. 49:11). Jeg kan se, at apostelen Peter bestandigt bad folket forandre deres levevis og omvende sig fra deres overtrædelser.

,,I elskede", sagde han, ,,jeg formaner jer som fremmede og udlændinge: hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig mod sjælen,

Og lad jeres færd blandt hedningerne være god, så de — på grund af de gode gerninger, de får at se — på deres besøgelsesdag kan prise Gud netop for det, de nu bagtaler jer for, som om I var forbrydere" (1. Peter 2:11-12).

Jeg læser om den almindelige skik med intime forbindelser mellem mænd og kvinder, der ikke er gift. De bliver ved at påstå højt og tydeligt, at ægteskab ikke længere er nødvendigt. Tilsyneladende helt uden at

skamme sig, lever de sammen i et seksuelt forhold uden ægteskab. Har Gud forandret sine love? Eller har det sølle, uansvarlige, overmodige menneske vovet at forandre Guds love? Var synd noget, der kun forekom i gamle dage? Herskede djævelen kun i menneskenes hjerter i længst forsvunden tid?

Abraham vidste, at byerne derude på sletterne Sodoma og Gomorra og andre steder — var ugudelige byer med ugudelige, onde mennesker, som sagde med Kain: ,,Hvem er Herren, at jeg skulle kende ham?" (Mose Bog 5:16). Abraham var klar over, at ødelæggelse af disse byer var uundgåelig. Men i sin kærlighet til sine medmennesker tiggede og tryglede han Herren: ,,Måske findes der halvtredsindstyve retfærdige i byen, vil du da spare de andre i byen?" (Se 1. Mosebog 18:24). Det blev lovet, og Abraham kom igen og bad om, at byerne måtte blive sparet, hvis der kunne findes 45, eller 40, eller 30, eller 20, eller helt ned til 10, men øjensynligt kunne der ikke i de ugudelige byer findes blot 10, som var retskafne. (Se 1. Mosebog 18:24-32)

Ondskaben vedvarede, synden var alt for stærkt forankret. De havde leet og spøgt med tanken om en ødelæggelse. De overtrædelser, som Sodoma øjensynligt var blevet kendt for, fortsatte. Ja, folket ønskede at udnytte de retfærdige mænd, som de havde set komme ind i byen. De ondsindede mænd pressede på og ville have brudt dørene ind for at komme ind til dem. (Se 1. Mosebog 19:4-11)

Alt, hvad Abraham overhovedet kunne gøre for at frelse byen var blevet gjort, men den var blevet så fordærvet og tøjlesløs, at det var umuligt at rede den.

,,Så lod Herren svovl og ild regne over Sodoma og Gomorra fra Herren, fra himmelen;

og han ødelagde disse byer og hele Jordan-egnen og alle byernes indbyggere og landets afgrøde" (1. Mosebog 19:24-25).

På ny ser vi historien gentage sig. Når vi ser pornografi, utugtige forhold og homoseksualitet foregå frit og uantastet, løsagtighed og laden-stå-til hos tilsyneladende stedse større dele af befolkningen, siger vi, at Satans dage er kommet tilbage, og historien synes at gentage sig.

Når vi ser talløse menneskers fornedrelse her i vort eget samfund, når de er fast besluttet på at ville påtvinge andre mennesker simple forestillinger, usømmelig kommunikation, unaturlige vaner, så tænker vi på, om Satan nu har udstrakt sin hånd for i sin ugudelighed og ondskab at trække jordens befolkning ind under sin magt? Har vi ikke gode mennesker nok tilbage til at fjerne det onde, som truer vor verden? Hvorfor bliver vi ved med at gå på akkord med det onde, og hvorfor fortsætter vi med at tolerere synd?

For nylig faldt jeg over en udtalelse fra kirkens præsidentskab i en tidligere periode, nemlig for seks præsidenter siden, og jeg ville gerne have læst mange linier fra den udtalelse, for den får os til at tænke på, at Gud er den samme i dag som i går og til evige tider. Og de befalinger, han gav til de fordums profeter for tusinder af år siden, til profeterne på Frelserens tid og til vor tids profeter, overbeviser os fuldt og helt om, at Gud er den samme i går, i dag og for evigt.

Vi tror ikke på at vi skal lade den øjeblikkelige situation beherske os. Vi er ikke enige med de mennesker, der mener, at dette er en anderledes tidsalder, at dette er en anden tid, at mennesker i vor tid er mere oplyste, end de var i gamle dage. Herren vil altid holde sig til, hvad han har sagt igennem tiderne, og han vil forvente, at mænd respekterer sig selv og respekterer deres hustruer, at hustruer, at hustruerne respekterer deres mænd og respekterer deres børn og at de lever retskaffent, således som han har gentaget det tusinder af gange ned gennem tiderne.

Og mens jeg således talte til pressefolkene, kom den tanke til mig: Hvad kan vi gøre, som vi endnu ikke gør? Hvor langt kan vi gå? Hvilke ændringer kan vi foretage, som vil garantere retskaffenhed i denne verden? For hvis vi ikke gør det, ser det ud, som om ødelæggelse vil komme, sådan som den kom til babylonierne eller som den på en lidt anden måde kom til Sodoma og Gomorra og andre byer.

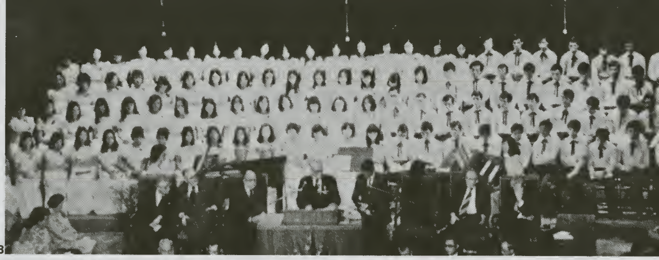
Så vi føler meget stærkt med hensyn til dette, og det er derfor vi fortsat prædiker om det. Det er grunden til, at vi advarer vore børn og belærer dem. Det er derfor, vi advarer vore unge. Det er derfor, vi formaner vore gifte til at lade ægteskabet blive et smukt, helligt forhold.

Og nu, mine brødre og søstre, når vi nu afslutter denne konference, så håber vi, at I vil vende tilbage til jeres hjem med en højere grad af åndelighed, at I vil tage med til jeres familier, til jeres venner, til jeres wards og grene og stave de vidnesbyrd, som I har modtaget og de gode følelser, som er trængt ind i jeres sind, mens I har lyttet til brødrene, som har talt og båret vidnesbyrd.

Jeg vil gerne slutte med mit vidnesbyrd. Jeg ved, at Gud lever, jeg ved, at Jesus Kristus lever. Jeg ved, at han elsker os. Jeg ved, at han inspirerer os. Jeg ved, at han leder os. Og jeg ved, at han kan elske, eller at han i høj grad kan føle sig krænket, når han ser os afvige fra den sti, som han har afmærket så tydeligt og gjort så ligefrem.

Og jeg bærer dette vidnesbyrd for jer i Jesu Kristi, vor Mester navn. Amen.

Rapport fra områdekonferencerne

AF LARRY HILLER

I august måned blev der afholdt område-generalkonferencer for kirkens medlemmer i Japan, Hongkong, Korea og på Filippinerne og Taiwan. Den japanske områdekonference fandt sted 8. til 10. august. En konference for Filippinerne blev holdt den 11. og 12. Den 13. og 14. fandt der konferencer sted samtidig i Hongkong og i byen Taipei på Taiwan (Formosa). Og endelig holdtes en konference for Korea i byen Seoul fra 15. til 17. august. Hvert sted tusinder af hellige for at blive instrueret af præsident Kimball og de generalautoriterer, som ledsagede ham.

Nogle af de hellige rejste med langsomme nattog i tretten timer, hvor de det meste af tiden måtte stå op. Nogle rejste i flere dage med skib. Og atter andre brugte op til seks dage med at rejse 1500 km med skib og bus.

Nogle var blinde, andre var døve. Nogle kom på krykker eller i kørestole. En var helt lammet og måtte bæres af sine venner.

Nogle var velhavende forretningsfolk. Andre var fattige landmænd. Nogle havde været medlemmer af kirken i 60 år. Andre var først blevet døbt nogle få dage før.

De talte japansk, engelsk, mandarinsk, kantonesisk eller koreansk. De rejste til Tokyo, Manila, Hongkong, Taipei eller Soul.

Men tiltrods for alle forskelle havde de én vigtig ting tilfælles: De kom for at blive åndeligt opbygget. De samledes for at høre Herrens salvede og især hans profet, præsident Spencer W. Kimball.

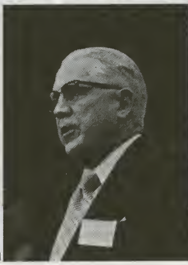
Præsident Kimball og generalautoriteterne, som ledsagede ham, rejste mere end 25000 km på mindre end to uger. De holdt ialt 91 konferencetaler. Præsident Kimball holdt alene 14 hovedtaler foruden at tale i pressekonferencer og ved særlige møder.

Dem, der ledsagede præsident Kimball, var: præsident Romney fra Det første Præsidentskab, præsident Ezra Taft Benson og ældsterne

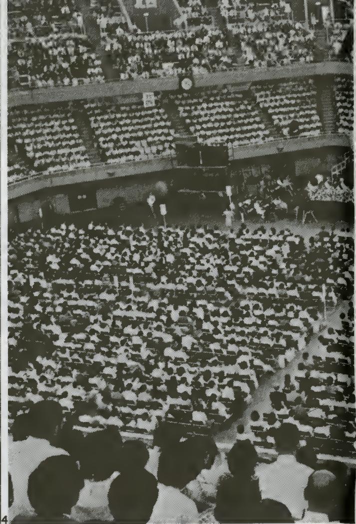
1. Præsident Kimball og broder Nara, medlem i Japan siden 1915.
2. Et af de mange kor ved konferencen; dette er fra Taiwan.
3. Præsident Romney taler i Hong Kong.
4. Dygtige tolke hjalp generalautoriteterne.

Gordon B. Hinckley og Marvin J. Ashton fra De tolvs Råd. Ældsterne Sterling W. Sill, James A. Cullimore, O. Leslie Stone, J. Thomas Ryans og Adney Y. Komatsu, assistenter til De Tolv. Ældste Paul H. Dunn fra De Halvfjerds' første Råd og biskop H. Burke Peterson fra Det præsiderende Biskopråd. David M. Kennedy, særlig repræsentant for Det første Præsidentskab, og Barbara B. Smith, generalpræsident for Hjælpeforeningen, deltog også i konferencen.

Programmet for konferencerne i Japan og Korea var det samme, som blev benyttet ved tidligere område-konferencer. Fredag aften afholdtes et kulturarrangement, hvor medlemmer fra alle involverede stave og missioner præsenterede folkesange og -danse. To konferencemøder blev holdt om lørdagen og igen om søndagen. Derudover var der lørdag aften et møde for forældre og enlige medlemmer over 25 år, og et møde for unge under 25. Et møde for Præstedømme-ledere blev holdt tidligt søndag morgen.

Forskellen mellem denne serie af konferencer og dem, der tidligere har været afholdt, er, at der i ugen mellem de japanske og koreanske konferencer blev holdt en serie mindre konferencer.

Konference-aktiviteterne begyndte på Filippinerne mandag aften med et time-langt kulturarrangement, der efterfulgtes af et timelangt konferencemøde. Tirsdag var det et konferencemøde om eftermiddagen og et om aftenen.

Konferencerne i Hongkong og på Taiwan (Formosa) blev holdt samtidig, med halvdelen af generalautoriteterne hvert sted. Møder blev holdt onsdag og torsdag aften begge steder. Præsident Kimball præsiderede ved det første møde i Hongkong. Næste morgen fløj han til Taipei på Taiwan (Formosa) for at præsidere over torsdagens møde. Præsident Romney præsiderede over det første møde i Taiwan og fløj derpå næste morgen til Hongkong, hvor han præsiderede over torsdagens møde.

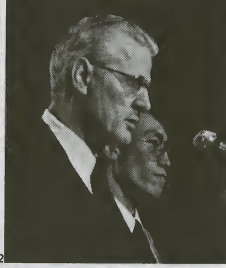
Den vigtigste begivenhed fandt måske sted, da præsident Kimball under konferencen meddelte, at et tempel ville blive bygget i Tokyo. Han meddelte dette under åbningstalen ved det første offentlige måde lørdag morgen i Tokyo.

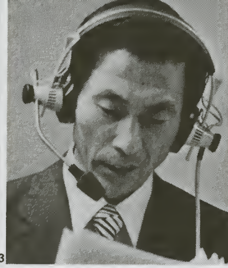
Det var så vigtig en bekendtgørelse og så bevægende, at det tog forsamlingen nogle øjeblikke, før de forstod, hvad de netop havde hørt. Men da så betydningen af ordene gik op for dem, var der som et sus af bevægelse. Nogle smilede, andre græd, mange både smilede og græd. Og endelig brød man ud i en kortvarig klappen, da der ikke forekom andre måder at udtrykke sin taknemmelighed og glæde.

Blandt dem, som hørte denne bekendtgørelse, var broder Fujiya Nara, medlem siden 1908. Da han hørte meddelelsen, lyste et smil op i hans ansigt, og han løftede automatisk armen i en bevægelse, som om han ville støtte et forslag, endnu inden man havde bedt om det. Senere fortalte broder Nara, at han var blevet meget bevæget over bekendtgørelsen om templet. ,,Det var en vidunderlig ting for mig at være tilstede ved denne lejlighed," sagde han. Og så fortalte han, at han havde været

1. *Ældste Komatsu taler til de hellige i Manila.*
2. *Ældste Sill i Japan.*
3. *Unge mænds kor i Hong Kong.*
4. *Begejstrede dirigenter dirigerede korene.*

tilstede, da ældste Matthew Cowley indviede det missionshjem, som findes på den grund, hvor templet skal bygges. Ved den lejlighed profeterede ældste Cowley, at der en dag ville blive bygget et tempel i Japan.

Da søster Kumagai blev spurgt, hvad hun følte ved bekendtgørelsen om templet, sagde hun, at det havde været en stor overraskelse. Hun kunne ikke finde ord for, hvad hun virkelig følte. Hendes ønske er nu at se templet bygget og indviet.

Det store flertal af hellige ved konferencen i Japan har ikke været medlemmer af kirken nær så længe som broder Nara eller søster Kumagai. Men også de havde længtes efter det tidspunkt, hvor der ville blive bygget et tempel i nærheden. Det koster mange penge at flyve til templet i Hawaii, og mange af dem har ikke været medlemmer længe nok til at have sparet penge op dertil. Nu kan de, ved at spare og ofre, hjælpe med til at bygge et tempel, som de vil være i stand til at besøge mange gange. Nu kan de blive beseglet til hinanden som evigtvarende familieenheder. Det er intet under, at så mange af dem havde tårer i øjnene.

Selvom templet vil blive bygget i Japan, vil det naturligvis være åbent for alle de hellige i Asien, og nyheden om templet blev modtaget med enthusiasme af medlemmerne ved alle konferencerne. Velkommen var også profetens forsikring om, at når tiden var inde, ville andre templer blive bygget i de asiatiske lande og andre steder.

De, som deltog i områdekonferencerne blev ikke blot opløftede af nyheden om templet men også af alle de inspirerende taler, der blev holdt af generalautoriteterne. For mange havde det ikke været nogen let sag at komme til konferencerne. Nogle af dem havde rejst meget langt. Andre havde nyfødte og små børn at passe. Mange havde taget ekstraarbejde eller overarbejde for at kunne betale for rejse og logis. Unge mennesker fastede og bad, for at deres forældre, som ikke var medlemmer, ville lade dem deltage.

Men til trods for alt dette, var folk tilbageholdende med at sige, at det havde været et offer. Som én mand forklarede: ,,Det har ikke været et offer, for vi har forberedt os, lige siden vi første gang hørte om denne konference."

En årsag til at Ånden blev følt så stærkt under konferencen, er at mange af medlemmerne havde beredt sig åndeligt. ,,Min kone og jeg har tilbragt mange timer sammen i bøn, faste og læsning i skrifterne for at berede os til konferencen." sagde én mand.

Adskillige Præstedømme-ledere fortalte om øget tilstedeværelse ved måderne, hjemmelærerarbejde og betaling af tiende og offergaver i månederne forud for konferencerne. Folk, som havde været tilbageholdende med at fortælle om evangeliet til andre, begyndte at fortælle venner og bekendt om kirken og konferencen.

Ud over de mange personlige, åndelige forberedelser, var der mange fysiske forberederser, som var nødvendige for en heldigt gennemført konference: at finde og berede et

1. *En stor gruppe deltog i konferencen i Japan.*
2. *Biskop Peterson fortalte de hellige i Hong Kong, at de er medlemmer af en himmelsk familie.*
3. *Simultantolkning af øvede tolke bragte budskabet fra brødrene til de hellige, på deres eget sprog.*
4. *Ældste Paul H. Dunn fortalte de hellige i Japan at „Livet er rejsen værd".*
5. *Mange hellige modtog brødrene ved lufthavnen.*

passende mødested. At finde og optræne oversættere. At gøre højttalersystemet klart. At organisere og øve med kor og grupper af optrædende. At arrangere overnatning for dem, der kom rejsende til konferencen. PR-arbejde. Og så videre. Listen er næsten uendelig. Og inden for hvert enkelt område var der en lang liste af mindre detaljer, som måtte ordnes, hvis konferencen skulle kunne forløbe glat.

De lokale hellige arbejdede så hårdt og så længe, som det var nødvendigt for at klare alle disse detaljer og have alting parat. I henhold til én stavspræsident var der så mange frivillige, der tilbød at hjælpe med forberedelserne, og til at optræde ved de kulturelle arrangementer, at det havde været vanskeligt at finde noget at gøre for dem allesammen.

Ikke bare var medlemmerne villige til at hjælpe med forberedelserne, men de var også parate til at hjælpe deres medsøskende. Dem, der boede i konferencebyerne, var ikke nødt til at bruge penge til at rejse eller overnatte for. Derfor sørgede de i mange tiltilfælde for kost og logis til dem, som kom tilrejsende fra andre områder. Nogle skænkede penge, som de skulle have brugt til at rejse for, til lokalmissionærer som så kunne få råd til at rejse til konferencen.

Samtlige medlemmer, som blev spurgt om konferencen, svarede, at den havde været alle forberedelserne værd. Den havde været en storslået, forenende åndelig oplevelse for de hellige i hvert enkelt land. Meget af denne følelse af fælleskap kom af at være sammen med så mange med-hellige og at opleve den samme stærke ånd. En stor del enhed og broderskab blev også spredt blandt dem, der deltog i korene og i de kulturelle præsentationer.

Ved hver konference var korene storartede. De sang smukt og med stor enthuisasme. Det var vanskeligt at tro, at de var sammensat af medlemmer fra mange forskellige kirkeenheder. De lød, som om de havde sunget sammen i årevis.

En ung kvinde, som havde sunget i et af korene, sagde bagefter: ,,Jeg har ofte sunget efter salmebogen, men aldrig har jeg sunget som dennegang. Jeg var forbløffet over min egen stemme og de stemmer, jeg hørte omkring mig. Bare det at synge i koret var en vidunderlig, åndelig oplevelse."

De kulturelle opvisninger — med deres danse, sange og skuespil — var også enestående. Det var tydeligt, at megen forberedelse og opofrelse havde været nødvendig. De forskellige grupper var begyndt måneder før konferencen. I ét land samledes de, efter at have øvet i mange uger, seks dage før konferencen i konferencebyen og øvede mindst ni timer daglig. De øvede udendørs, og når det regnede, blev danserne simpelthen bare ved med at danse.

Under sådanne øvelser, hvor de spiste sammen og hvilede sammen, opstod mange venskaber. Og disse venskaber strakte sig udover grenes, warders, staves, distrikters og missioners grænser. Mange unge par fandt hinanden, og nogle forlovelser blev deklareret. Nogle af deltagerne i de kulturelle opvisninger havde allerede besluttet sig til at fortsætte at danse og optræde sammen, også efter konferencen.

1. *Mange farverige grupper optrådte på underholdningsaftenen. Denne udfører den koreanske viftedans.*
2. *Ældste Cullimore i Manila.*
3. *Præsident Benson giver råd til hellige i Japan.*
4. *Taiwans kordirigent.*
5. *The Tender Apples, en sanggruppe, der er populær i Korea, hilser på brødrene ved ankomsten.*

Selvfølgelig er det vigtigste ved en områdekonference den virkning, den har på de hellige, som deltager. Hvor manges tilværelse blev forandret som resultat af områdekonferencerne i Asien? Det vil være vanskeligt at regne ud. De, der deltog blev styrkede i deres beslutning om at ville leve retskaffent og at være missionærer. De vil øve indflydelse på deres venner og bekendte, som ikke er medlemmer af kirken, og kirken vil vokse endnu hurtigere. Ja, der var også mange undersøgere tilstede ved konferencerne. En grenspræsident på Filippinerne bragte 250 mennesker med til konferencen. Og deraf var 120 undersøgere!

Konferencens indflydelse på de unge var særligt synlig. Ved en af konferencernes afslutning sagde en ung mand: ,,Jeg lærte meget. For det første, at jeg må sætte mig et mål for livet. Også at jeg må holde mig ren og holde kyskhedsloven. Jeg må studere skrifterne og bede. Jeg har besluttet mig til at blive missionær."

Et andet ungt menneske sagde: ,,Jeg har overværet en masse grens- og distriktskonferencer. Men at være til en så stor konference sammen med så mange mennesker, der allesammen har det samme vidnesbyrd, har givet mig et videre udsyn over kirken."

,,Det har været en velsignelse at have haft profeten her. At lytte til ham og de andre generealautoriteter — at høre deres råd — har givet mig styrke og tro til at holde ud i fremtiden," sagde en ung kvinde.

,,Blot det at se profetens ansigt styrkede mit vidnesbyrd. At høre hans stemme fornyede bevidstheden om skrifterne," sagde en anden.

En ung mand erklærede: ,,Mit ønske om at tage på mission er blevet styrket. At høre præsident Kimball tale om kyskhed gjorde stærkt indtryk på mig. Jeg ved, at jeg må prøve at holde mig ren og holde alle befalingerne."

Måske opsummerer det, som en fader sagde, bedst medlemmernes følelser ved slutningen af konferencerne: ,,De pragtfulde taler, som generalautoriteterne holdt, har efterladt vidunderlige følelser, og både medlemmer Fremtiden for kirken i Asien synes sandelig lysere end nogensinde, fordi så mange hellige beredte sig åndeligt og rejste til konferencerne for at blive åndeligt styrkede. De blev belønnet. Deres vidnesbyrd blev øget. Og der er ingen tvivl om, at de vil dele disse vidnesbyrd med deres medmennesker. Så vil kirken vokse endnu hurtigere, og der vil blive flere medlemmer og endnu større åndelighed og trofasthed.

,,Evangeliet kender ingen nationalitet. Alle mennesker i verden er Guds sønner og døtre. De er alle brødre og søstre. Og vi er ivrige efter at opfylde forpligtelsen over for Herren Jesus Kristus, som han pålagde os, da han gav det grundlæggende bud. Og han talte ikke blot til de 11 apostle, nej, han talte til dig og mig. Og det var ikke nogen tilfældig bemærkning. Det var en afgjort befaling: ,,Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!" (Markus 16:15). Og det inkluderer enhver mand og kvinde i verden.

Må jeres børn vokse op til at blive ærlige og trofaste i evangeliet. Må fred være i jeres sjæle. Må jeres vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk presse jer fremad til fremragende gerninger. Gud velsigne jer."

- Præsident Spencer W. Kimball
ved Japan-konferencens
Søndag-eftermiddagsmøde

1. Kor fra Taiwan.
2. Kor fra Korea.

,,Hjemmet er klippefundamentet — civilisationens hjørnesten. Denne nation og andre vil aldrig hæve sig over sine hjem. Kirken, skolerne og selv nationen står hjælpeløse over for svage og degraderede hjem. ,,Ingen anden succes opvejer fiasko i hjemmet," sagde præsident David O. McKay. Forældres pligt er at være hjælpsomme over for hinanden og over for deres børn — derefter kommer pligter over for deres naboer, samfundet, nationen og verden — i den orden."

- Præsident Ezra Taft Benson
ved Taiwan-konferencens
Onsdag-aftenmøde

,,Jeg ved, at mange af jer har forladt far og mor og brødre og søstre. I har givet afkald på venner og bekendte, og nogle af jer har opgivet arbejde og muligheder for uddannelse. I har udholdt venners drillerier, I har frivilligt lagt jeres offer på Herrens alter. I har gjort jer værdige til betegnelsen ,,sidste dages hellige". I er værdige til medlemskab i Guds sande kirke. I er værdige til Helligåndens følgeskab, og hvis I vil vedblive at være trofaste, vil I en dag blive værdige til Herrens eget følgeskab. Gud velsigne jer, mine elskede brødre og søstre, for jeres tro og trofasthed."

- Ældste Gordon B. Hinckley
ved Hongkong-konferencens
Onsdag-aftenmøde

,,Til dem af jer, som overvejer at rejse på mission og berede jer dertil, og til dem af jer, som endnu ikke har truffet en beslutning, vil jeg gerne sige, at nogle af de dejligste oplevelser, jeg har haft som generalautoritet, har at gøre med hellige, som er involveret i missionærgerningen. Vi har mange vidunderlige oplevelser i Det præsiderende Biskopråd, men intet har begejstret mig mere eller givet mig større åndelig vækst end det at opleve at gå ud i missionsmarken og være sammen med unge mænd og unge kvinder, som giver af deres tid for at undervise i Jesu Kristi evangelium. Jeg har set missionærer få sådanne velsignelser, som ingen anden gruppe på jorden får del i. Missionærer er noget særligt i Herrens øjne, og derfor gør han noget særligt for dem, som han måske ikke vil gøre for sine andre børn. Missionærer, som er retskafne, har magt og myndighed og velsignelser, som andre ikke har. Det er det mest spændende af Herrens gerning — det at være missionær."

- Biskop H. Burke Peterson
ved Korea-konferencens
Lørdag-aftenmøde for ungdommen

1. Præsident Kimballs kærlighed for de hellige var altid tydelig.
2. Ældste Ashton taler i Manila.
3. Kor i Hong Kong.
4. Ældste Burton i Manila.
5. Søster Barbara Smith, præsident for Relief Society, taler til forældre.

Emne: Omvendelse

Hong Kong

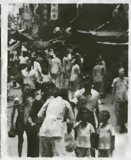
Orientens perle

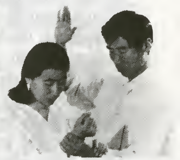

Som en Østens ildsprudende drage dominerer Kina Orienten, overskyggende de små lande, som ligger rundt om. Nogle af disse lande, samlet under den kinesiske folkerepublik ved det sydkinesiske hav udgør den britiske kronkoloni Hong Kong. Nogle kalder Hong Kong for ,,Orientens Perle". Denne koloni, der består af øen Hong Kong, et område på hovedlandet og mere end 230 omkringliggende øer, dækker et område på kun 1022 kvadratkilometer.

Selvom dette område er lille, er det en

vigtig del af Herrens vingård. Med mellemrum er der tre gange blevet oprettet missioner i Hong Kong. Den første var i 1853, da Hosea Stout, James Lewis og Chapman Duncan blev kaldet til at forlade De forenede Stater og rejse til Kina. De var fulde af håb og taknemmelighed for den anledning til at forkynde evangeliet. Disse håb blev imidlertid knust nogle uger senere, da de endelig ankom til Hong Kong. ,,Vi fik ikke nogen hjertelig velkomst", skrev Lewis. ,,Tværtimod", forklarede han, ,,havde missionærer fra andre kirker oppisket en fjendtlig stemning mod os."

De første gademøder, der blev holdt på øen, blev overværet af mange, men modstanden fra de andre kristne kirker fik snart alle til at afholde sig fra at deltage. Efter tre på hinanden følgende gademøder, hvor slet ingen deltog, skrev ældste Stout, som stadig var trofast mod sit kald, men overbevist om, at der på det tidspunkt ikke var mulighed for at omvende nogen i Kina: ,,Vi føler, at vi har gjort alt, hvad Gud og mennesker kan kræve af os på dette sted. Vi har besluttet, at vort arbejde her skal afbrydes."

De tre skuffede missionærer forlod Hong Kong omkring fire måneder, efter at de var kommet. De havde ikke

døbt nogen. Ikke én var interesseret i evangeliet. James Lewis kom hjem med en stor gæld. Han kaldte sin mission ,,mit livs store prøvelse". Hosea Stout vendte hjem, kun for at finde sin hustru død, hjemmet taget i besiddelse af fremmede, og sine slægtninge bortrejst. Tiltrods for deres tilsyneladende meningsløse ofre, skrev Hosea Stout: ,,Vi føler os overbeviste om, at vores mission vil resultere i noget godt. Vi har fået et kendskab til folket og landet; det havde vi ikke kunnet få på nogen anden måde."

Ifølge Herrens plan var folk i Hong Kong endnu ikke beredt til at modtage evangeliet. Derfor skulle der gå 67 år, før man igen gjorde forsøg på at oprette en; denne gang af ældste David O. McKay af De tolv Apostles Råd og hans ledsager, Hugh J. Cannon, der var på rejse verden rundt. Efter flere ugers rejse kom de til Peking over Japan, Korea og Manchuriet. En søndag morgen, den 9. januar 1921, opsendte ældste McKay en indvielsesbøn i en cypreslund inden for ,,den forbudte by"s mure, tidligere hjemsted for kejsere.

Men det kom til at vare endnu 28 år, før missionærarbejdet endelig begyndte. Missionærer blev udsendt som resultat af et besøg i Hong Kong af ældste Matthew Cowley. Hvad der skete den 14. juli 1949 er beskrevet i en konferencetale, som senere det år blev holdt af ældste Cowley. Han sagde: ,,Vi åbnede officielt missionen ved en kort gudstjeneste, hvor vi skiftedes til at bede. Jeg vil aldrig glemme broder Henry Aki's bøn, da han stod dér i sit hjemland med dets 465 millioner indbyggere og udøste sin sjæl for Gud om han dog måtte blive redskabet til at bringe frelse til sine landsmænd. Hvilken begunstigelser, mine brødre og søstre, én enkelt mand med Guds præstedømme blandt 465 millioner mennesker af sin race! Aldrig har Guds dyrebare præstedømme gjort så stærkt indtryk på mig, som da denne kære, kinesiske broder, der følte den byrde, der var lagt på hans skuldre, tryglede Gud om at bringe frelse til sit folk."

Der blev oprettet en mission under Hilton A. Robertsons præsidentskab. Han var tidligere missionspræsident i Japan og på Hawaii. Dette andet forsøg på at forkynde evangeliet blev modtaget med større begejstring end det første, og der blev døbt nogle få. Krigen i Korea og revolutionen i Kina medførte imidlertid endnu en lukning af Hong Kong missionen i 1950. Ved denne lunkning måtte missionærerne rejse fra mange interesserede undersøgere.

Det tredie forsøg blev gjort i 1955. På det tidspunkt skrev præsident H. Grant Heaton: ,,Den eneste begrænsning i antallet af omvendte, vi kan føre ind i kirken, er vores evne til at behandle dem rigtigt." De nyomvendte var begejstrede medlemsmissionærer. En broder var efter dåben så begejstret over denne nyfundne sandhed, at han samlede mange af sine venner og familiemedlemmer i studiegrupper, hvorefter han bad missionærerne komme og undervise dem. Da missionærerne ankom, blev de behageligt overraskede over at opdage, at disse mennesker ikke var kommet for at blive overbevist om evangeliets sandhed men snarere for at høre, hvad betingelserne var for at blive medlemmer. Eftersom denne broder, der indviede dem i evangeliet, bar et så kraftigt vidnesbyrd, havde de allerede modtaget Helligåndens vidnesbyrd i deres hjerter.

Mange af de mennesker, som missionærerne kontakter, er flygtninge. Præsident Heaton skrev om dem: ,,For de missionærer, som arbejder blandt dette områdes flygtninge, er de forjættelser, som forudsiger indsamlingen af Israels sæd fra de fjerneste egne af verden, noget virkeligt. Hver dag træffer missionærerne folk fra alle dele af Det fjerne Østen. Disse mennesker er blevet ført sammen af et fælles ønske om at bevare deres frihed. Det er i hvert fald den grund, der angives af de fleste af dem. For missionærerne og dem, som har modtaget et vidnesbyrd om evangeliet under deres landflygtighed, får deres levevilkår og de forhold, der har ført dem hertil, imidlertid en ny og trøsterig mening. De indsamles til et sted, hvor evangeliet kan blive forkyndt for dem, og hvor de kan modtage frelsens evangeliums velsignelser. For dem er deres tilflugtssted virkelig et ,Yion' ". Mange af disse vor tids ,,Israels børn" flokkes til kirken, for de erkender evangeliets sandhed og accepterer den i dyb taknemmelighed. Faktisk er antallet af nyomvendte i Hong Kong så stort, at kirkens størte problem er at få dem effektivt bragt ind i fællesskabet. Hver nyomvendt har brug for yderligere belæring om evangeliske forskrifter, og hver eneste må gives en opgave i grenen, så han kan blive aktiv gennem tjeneste for sine medmennesker.

Der er mange prøvelser for kirkens medlemmer i Hong Kong. For eksempel ,,fryses de ud", forfølges af familien og taber lokalt medlemskab på grund af emigration. Efterhånden som medlemmerne i Hong Kong overvinder sådanne prøvelser bliver de vidne til en stadig stærkere kirke. For tiden er der cirka 4.000 medlemmer, fordelt i 13 grene. Medlemmerne kan glæde sig over at have syv kirkebygninger til rådighed — heraf to standardbygninger, to ombyggede huse og den øverste etage af tre andre. De har også købt grund, hvor der skal bygges et distriktscenter. I grene og distrikter, der tidligere blev ledet af amerikanske missionærer, er nu helt og holdent alle stillinger besat af kinesiske medlemmer. Der er nu et ældstekvorum i hver eneste gren. Sytten fuldtids kinesiske missionærer og mange flere deltidsmissionærer arbejder i Hong Kong.

Måske er også tendensen til at forlade Hong Kong området ved at ændre sig. Mange medlemmer er begyndt at føle det, som én broder udtrykte det: ,,Jeg er født kineser og der er en grund til at jeg skal være kineser. Jeg kan bedst tjene Gud ved at blive her i Hong Kong og tjene mine lokale brødre."

Efterhånden som kirken i Hong Kong vokser i medlemstal og styrke, opfyldes udtalelsen fra ældste Ezra Taft Benson i 1970. Han sagde, at dette er tidspunktet, da evangeliets budskab vil blive modtaget i denne del af verden. ,,Ifølge Herrens tidsregning er døren nu åben."

AF JANICE CLARK
Medredaktør af The Ensign

Formosa

Stejle tinder og klippefast tro

En varm dag tidligt i juni 1956 tog fire ældster fra den sydlige del af Det fjerne Østens mission afsted fra Hong Kong i et lille skib på vej til et sted, som de kun havde dårlige oplysninger om.

,,Men", rapporterede ældste Weldon J. Kitchen, ,,da vi fik det første glimt af Formosa, var vi intet mindre end overvældet. Bjergene skyder pludselig op af det blå hav med tinderne pegende op, som vil de punktere den blå himmel. Trods tindernes stejlhed, er der intet steds tør jord af se men kun den mørkegrønne vegetation, dækkede øen overalt."

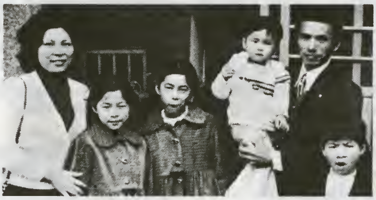
Så beskedent som dette begyndte missionærarbejdet på øen Taiwan (Formosa), hvilket navn betyder ,,skønne ø". De fire ældster var ikke helt isoleret. En USA militærgruppe var oprettet, men ingen kinesere eller indfødte fra Formosa var medlemmer. Ældsterne havde tilbragt de foregående ni måneder med at lære det officielle sprog på øen, mandarinsk.

Prøvelser har altid syntes at høre med til åbningen af et nyt land for evangeliet. De fire missionærer og de fire andre, som sluttede sig til dem den følgende oktober, havde kun meget lidt litteratur på kinesisk, og det kom til at tage ti år, før Mormons Bog blev oversat. (Undersøgere fik bedsked på at læse Det nye Testamente.) Der var ingen officiel modstand mod kirken, men mange andre religioner begyndte straks at omdele litteratur, der advarede deres medlemmer mod at lytte til mormonmissionærerne. Det ,,gjorde folk nysgerrige og gjorde mere godt end ondt", rapporterede ældsterne.

Det var næsten umuligt at købe en grund. Selv blot det at finde et sted at bo og holde møder var vanskeligt. I begyndelsen blev de fleste møder holdt i missionærernes lejlighed, og der var sædvanligvis cirka 35 til stede. Anti-amerikanske uroligheder i maj 1957 tvang ældsterne til at tilbringe flere dage i De forenede Staters militærforlægning. Ældsterne måtte også tage forholdsregler mod sygdomme, og sproget vedblev at være en alvorlig hindring.

Men ved slutningen af 1957 var næsten 50 blevet døbt på Formosa. I 1958 blev yderligere 120 døbt, og ved slutningen af det år arbejde 31 missionærer i seks byer. I 1959 besøgte ældste Mark E. Petersen Formosa — den første generalautoritet overhovedet — og indviede specielt landet til forkyndelse af evangeliet. (Præsident David O. McKay havde på et meget tidligere tidspunkt indviet hovedlandet Kina.) Ved slutningen af 1959, efter 3 1/2 års

missionærarbejde, fandtes der otte organiserede grene af kirken og 45 missionærer, hvoraf 14 var lokale hellige.

Væksten fortsatte i 196oerne, med bygningen af to store kirkebygninger som højdepunkter — en i Tapei og en i Kaohsiung — samt fuldførelsen af oversættelsen af Mormons Bog. I 1965 præsiderede lokale brødre i 11 af de 16 grene.

Den 11. januar 1971 ankom Malan R. Jackson, der tidligere havde tjent som

missionær i den sydlige Fjerne Østen mission, til Formosa som den første præsident over Taiwan Taipei missionen. Idag er der tre medlemsdistrikter i missionen, et distrikt for amerikanske soldater, 30 grene og over 7.000 medlemmer. Gennemsnitlig 200 missionærer virker fuldtids. Thomas P. Nielson er nu missionspræsident. Der er tre kirkebygninger — i Tapei, Taichung og Kaosiung — og en er ved at blive bygget i Taitung. Kirkens ,,Internationale Magasin" (Stjernen) udkommer også på deres sprog. Selvom det er vanskeligt at få tilladelse til at forlade landet for at udføre tempelarbejde, gør gamle optegnelser det muligt for medlemmerne at spore deres genealogi mange tusinde år tilbage. Et aktivt seminar- og institutprogram, koordineret af broder Joseph Wan, et lokalt medlem, er organiseret i alle tre kinesiske distrikter med cirka 420 elever indskrevet.

Hvorfor har folket på Formosa så beredvilligt accepteret evangeliet? Broder Chang Cheng Hsiang, præsident over Chiai gren, skrev sit svar på det spørgsmål i Taiwan Taipei missionens månedsblad:

,,Det siges ofte, at Kina har haft en 5.000 årig historie med kultur, traditioner og civilisation. Mange kinesere følger stadig den skik at tilbede himlen. De tror, at denne store kraft i form af et guddommeligt væsen styrer hele naturen og universet. På Formosa tilbeder de denne gud den 9. januar efter månekalenderen ved at ofre fire slags friske frugter til ham. Så selv om deres opfattelse af Gud er ufuldstændig på mange måder, så er troen på guder en hævdvunden tradition i Kina.

Kinesisk civilisation er en anden årsag til, at kineserne så beredvilligt accepterer kirken. I gamle dage var Kina en stærkt udviklet civilisation: den største i Orienten. Kejserriger i mange generationer bød besøgende fra overalt i verden velkommen. I hundreder af år bød Kina velkommen til mennesker af alle fag, nationaliteter og religioner, så de kunne dele deres civilisations goder med Kinas indbyggere. Mange kinesere er oplyste på grundlag af denne frie kulturudveksling, og som tiden gik blev det gradvis lettere for kineserne at acceptere fremmed civilisation og religion. Da vor kirkes evangelium er det smukkeste udtryk for civilisation, der nogensinde er bragt til Kina af fremmede, er Guds sandhed elsket af de mange kinesere, som slutter sig til den.

Det kinesiske samfund er baseret på familien, nationen og kulturen. De fleste kinesere har en meget stærk national og følelsesmæssig bevidsthed. Det er, fordi kineserne sætter følelserne højt. Da Jesu Kristi lærdomme også centreres om kærlighed og andre ædle følelser, nærer kineserne stor respekt for Kristus og hans kirke.

Noget andet interessant at lægge mærke til, er at det kinesiske folks traditioner i udstrakt grad er de samme som det gamle Israels. Mange kinesere er enige i tanken om frelsesplanen og Guds eksistens, når de for første gang hører evangeliet forkyndt af missionærerne. De respekterer og ærer også deres forfædre. De bygger forfædrehuse og fører familieoptegnelser. Netop fordi man i Kina fører udmærkede slægtsoptegnelser, har jeg været i stand til at spore min families historie cirka 4.000 år tilbage!"

(fra ,,The Taiwan Missionary", juli 1973)

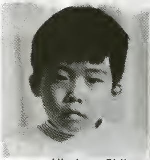
Et klassisk eksempel på godtagelse af evangeliet er K'eliao gren. I 18 år virkede broder Wang T'iente som prædikant for en kristen gruppe i K'eliao uden officielt af tilhøre nogen kirke. Da Wangs datter traf missionærerne, erkendte hun deres budskab som sandheden, til dels fordi det havde så meget tilfælles med det, som hendes far lærte hende: tiende, afholdelse fra alkohol og tobak, daglige bønner, bibelstudium, dåb ved nedsænkning. Hun bragte budskabet til ham, og kort tid efter den 1. april 1973, blev han og hans familie døbt. Den dag sagde broder Wang til sine tilhængere: ,,I 18 år har jeg døbt jer, men jeg havde ingen myndighed til at gøre det. Evangeliet er blevet gengivet; præstedømmet er her . . . I har fulgt mig; I har haft tillid til mig som jeres hyrde i mange år. Jeg indbyder jeg til at følge mig til dåbens vande idag." Halvtreds af hans tilhængere blev døbt den samme dag. Deres lille kirke blev overdraget kirken, og kort tid efter blev broder Wang ordineret og indsat som grenspræsident.

Kinesisk kultur er uhyre vigtig for menneskerne på Formosa og har sandsynligvis haft indflydelse på kirkens hurtige udvikling dér. Kungfutses lære, taoismen og buddhismen har, såvel som kristendommen, en stærk religiøs indflydelse. I løbet af missionærarbejdets første ti år, steg det officielle tilhørsforhold til en bestemt religion blandt den almindelige befolkning fra 2% til 5%.

Endnu en vigtig faktor i tilværelsen hos folket i Taiwan er den politiske situation. Siden 1949 har Formosa huset den nationalistiske, kinesiske regering, der kræver ret til at regere hele Kina. De kinesiske kommunister tog dengang magten over hovedlandet, og nationalisterne satte sig fast på Formosa. I 1971 blev nationalisterne udstødt fra De forenede Nationer, og det kommunistiske Kina tog deres plads. Præsident Chiang Kai-shek, som havde ledet regeringen under 1949-krisen, fortsatte ledelsen indtil sin død i april i år.

Det kulturelle og det politiske klima er blot to af de udfordringer, der møder kirken idag. Der er andre, allesammen helt anderledes end dem, som de første missionærer stod overfor. Alligevel har kirkens medlemmer i Taiwan høje mål: stærkere lederskab, organisering af en stav, øget tempelarbejde, aktivering og fortsat missionærarbejde over for en befolkning på næsten 16 millioner.

Broder Chang Cheng Hsiangs instilling er typisk for, hvordan de hellige på Formosa ser på fremtiden: ,,Jeg tror, at missionærarbejdet på Formosa altid vil blomstre og gå fremad. Gud vil altid tage vare på det kinesiske område af sin kirke. Jeg beder om, at både missionærer og medlemmer i Taiwan fortsat vil udvikle god tro og megen udholdenhed."

Hirokazu Shibuya

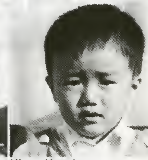
Asako Katsuyama

Venner på Japan

Yayoi Okamura

Kinya Kasai

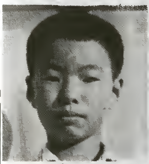

Takashi Amand

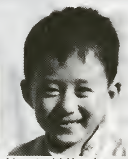
Tokayo Hosokawa

Takaaki Sasashi

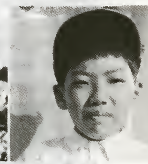
Kiyo Hosokawa

Mosatoshi Kasai

Minae Okamura

Hiroshi Horii

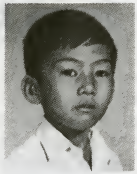

Venner på Filippinerne

På Filippinerne er vejret altid varmt, træerne altid grønne og børnene bruger aldrig frakker, og de ser aldrig sne. Børnene på Filippinerne hører gerne til store familier. Det er ikke ualmindeligt, at et barn har syv eller otte søskende. Familien bor som regel i et lille hus, der er en del af en ,,barrio" (landsby). De fleste familier på de filippinske øer dyrker jorden og opdrætter dyr. Ude på landet dyrker de fleste landmænd ris, og hele familien hjælper til på markerne. Selv børnene ved, hvordan det føles at gå foroverbøjet i lang tid, når man flytter de små planter fra mistbænken til de oversvømmede rismarker (,,paddies"), hvor de vokser, lige til risene er modne.

Omkring 20.000 mennesker på Filippinerne har sluttet sig til kirken, siden de første missionærer blev sendt dertil for fjorten år siden. De fleste medlemmer bor i eller i nærheden af Manila, men kirken har grene og små grupper overalt på øerne.

De sidste dages helliges børn på Filippinerne holder af at gå i primary og søndagsskole. Mormonfamilier holder familiehjemmeaftener i deres hjem hver mandag aften, og børnene glæder sig til at skiftes til at hjælpe med lektierne.

Hver egn på Filippinerne har sin egen dialekt, og folk må lære at tale mere end én dialekt, hvis de skal være i stand til at forstå dem, der bor i en anden egn. Engelsk tales af næsten alle medlemmer af kirken, og bønnene belæres som regel i søndagsskolen og primary på engelsk.

Venner på Hong Kong

Kow Teau Hung, 10, West Point
Shum Yan Chik, 8, Kwun Tong
Au Yeung Chi Kwong, 10, West Point
Ng Pau Yee, 10, Kwun Tong
El Mak Kam Yin, 10, Kwun Tong
Chaw Ka Kee, 7, West Point
Chau Kim Ching, 6, West Point
Chau Ka Fa, 9, West Point
Au Yeung Chi Ming, 11, West Point
Wong Siu Ming, 11, West Point
Au Yeung Chi Kwong, 10, West Point
Chaw Ka Yee, 7, West Point
Kow Tsau Hung, 10, West Point
Chau Kim Ching, 6, West Point

Venner på

KOREA

Han Bo-hee

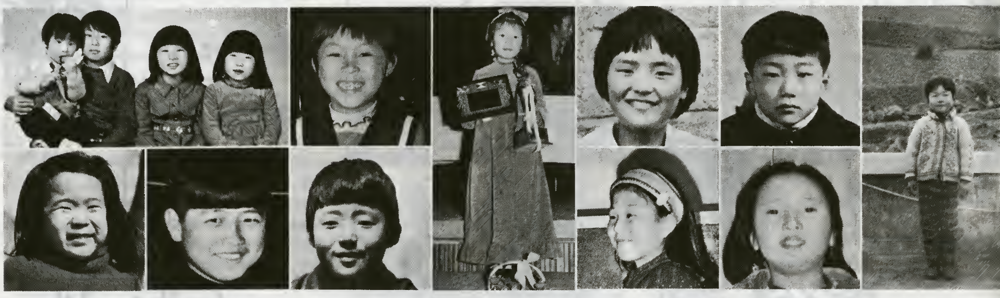
Rhee Kyong-ji ,
Rhee Byong-ryol, Rhee Kyong-hae
Rhee Kyong-un

Chol Mee-young

Yi Kyeoung-un

Kim Meen-sook

Pak Chul-sung

Nam Mee-hyun

Hong Chee-yung

Kang Sun-koo

Hwan Choi-young

Kim Tae-gee

Choi Hee-myung

Pak Hyo-jin

Pak Chul- sung

Kim Suk-joo

Yi Yung-soon

Pak Joong-jeen

Pak Yung-sook
Pak Sung-kyu

Pak Pyung-joo

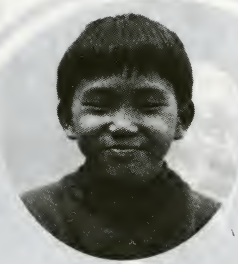
Pak Chee-jung

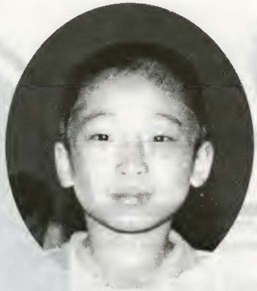
Yi Hak-een

Pak No-yul
Pak Chan-kyu
Pak Shin-kyu

Cho Cheen-hyung

Barn fra Taiwan

Tiden er gået så hurtigt for mig, når jeg tænker tilbage på min barndom. Hvad der betager mig mest, er mindet om varme lykkelige dage, da jeg deltog i primary.
Der hørte vi om Jesu Kristi store kærlighed, og vi sang glade sange og rørende salmer til guds pris. Engang imellem lavede vi små skuespil eller vi legede alle sammen. Vores lærer belærte os omhyggeligt og viste os, hvordan vi kunne udvikle vore evner.
Da jeg forlod primary og modtog mit diplom og pionerbanner, fyldtes mit hjerte med en ubeskrivelig glæde. Jeg var glad for at være i stand til at eje et så smukt banner, der viste at jeg havde allerede gennemgået et lektiekursus i kirken. Men jeg var også ked af det, fordi jeg ville savne de lykkelige timer i primary.

— Weng Cheng I —

Mit navn er Chin Hua Hsiang. Jeg går i 3. klasse. Jeg har en far, en mor, tre brødre og to søstre. Hele min familie er medlemmer. Min ældste bror studerer ved BYU i Hawaii. En anden broder studerer på Taiwan.
Vores familie har været aktiv i kirken, siden den blev oprettet her i vort land. Vor tilværelse er nært forbundet med aktiviteterne i kirken. Alle medlemmerne her er virkelig interesseret i mig. Jeg blev døbt sidste år, da jeg blev 8 år. Jeg elsker aktiviteterne i kirken især familiehjemmeafterne.
Jeg ved at vor himmelske Fader elsker os. Denne jord er et vidunderligt sted. Jeg er taknemmelig, at Gud gav os en sand kirke, og fordi han lader os vokse op i kærlighed.

— Chin Hua Hsiang —

En dag så jeg fra baghaven to fremmede piger komme til vort hjem. De bankede på vores dør og sagde, at de var missionærer. Så jeg inviterede dem indenfor for at tale med min moder.
Vi begyndte at lære om evangeliet og snart sluttede vi os til Kirken. Vor vikar i skolen var også medlem af vor kirke. Hun opmuntrede eleverne i sin klasse til at deltage i primary og junior søndagsskolen.
Børnene på Taiwan har meget at gøre i skolen. De har ikke meget fritid. I ferierne er de ude at fiske, de klatrer i bjergene, svømmer eller spiller skak.
De fleste af dem er budister. På helligdage holder de af brænde papirpenge og fyrværkeri for at bringe lykke og drive djævelen væk.

— Liu Chen Chen —

Da jeg var otte år, tog min mor mig til kirke, og min forståelse for den voksede.
Primary har betydet meget for mig. Hver gang jeg har problemer, hjælper min primarylærerinde mig med dem. Jeg skylder primary meget for min udvikling og mit vidnesbyrd. Jeg ved dette er en velsignelse fra Gud. Jeg tror også, at vi kan opnå større velsignelser ved at være gode medlemmer af kirken.

— Teng Chia Chi —

En dag bankede to ældster på vores dør og spurgte om de måtte forkynde evangeliet for familien. Deres budskab rørte os.
Efter en tid blev vores familie døbt. Da jeg gik ned i vandet, følte jeg at kirken var større og mere hellig, end jeg havde forestillet mig. Hver gang jeg træder ind i kirken og hører de blide salmer og klaveret bliver jeg glad, især når koret synger.
Tiden er gået forbavsende hurtigt, Der er allerede gået 3 år siden jeg sluttede mig til kirken. Jeg må fortsat studere og blive i stand til at forstå mere om evangeliet.
Jeg ved at Jesu Kristi Kirke af sidste Dages Hellige er sand. Vi må holde Guds befalinger og leve et rent liv for at ære kirken.

— Lin Wei Wei —

Hele min familie er medlemmer af kirken. Min far er skolelærer. Han er så rar ved os hver dag og gør os alle glade. Jeg har en kærlig mor, hun arbejder hårdt og bruger det meste af sin tid til at tage sig af os. Jeg er taknemmelig for min mor og hendes kærlige omsorg.
Jeg har også tre søstre. De tager mig altid med til kirken. Somme tider skændes vi lidt, men vi er stadig gode venner. Jeg ved at Jesu Kristi Kirke er sand. Jeg ved også, at min familie er en evig enhed, som Gud har givet os.

— Li Man Chen —

Fra ven til ven

AF ÆLDSTE ADNEY Y. KOMATSU
Assisterende til De tolvs Råd

Min mor fik en bedre søn

For lidt over 34 år siden, da jeg var student, blev jeg for første gang kontaktet af missionærer. De indbød mig til GUF og til at spille med på deres basketball hold. Uden at kende noget som helst til kirken, men meget interesseret i basketball, gik jeg med til GUFø Senere overværede jeg søndagsskolen og senere igen nadvermøder.

Efter et år med deltagelse og med at studere evangeliet med missionærerne og efter at have læst historien om Joseph Smiths første syn, accepterede jeg opfordringen til at lade mig døbe ind i kirken. Da jeg den aften efter at have indvilliget i at lade mig døbe, kom hjem, bad jeg min mor, som var enke, om tilladelse til at gøre det.

Pludselig så jeg tårer i hendes øjne. Jeg spurgte hende, hvorfor hun græd?

Og hun svarede med at sige: «Det er ikke af glæde, jeg græder, men af sorg," for nu havde hun mistet en søn til. Som enke havde hun mistet en søn, min broder, og derfor sagde hun, at hun nu havde mistet en anden søn til en kristen kirke.

Hun forklarede senere, at hun ved min fars dødsleje havde lovet ham og sluttet pagt med ham om, at hun ville opdrage børnene hæderligt i den buddhistiske trq. Jeg forsikrede hurtigt min mor om, at i det år, hvor jeg var kommet sammen med missionærerne, var jeg altid blevet opløftet og jeg havde aldrig lært andet end godt af dem.

Jeg lovede hende, at hvis hun ville tillade mig at blive døbt, og hun så senere fandt ud af, at jeg ved min opførsel havde sat hende i forlegenhed eller havde gjort noget skamfuldt eller uærligt, så var der kun ét, hun skulle gøre: bede mig om at holde op med at gå i kirke, og så ville jeg uden at stille spørgsmål adlyde hendes ønske.

Men på den anden side, hvis jeg blev et bedre menneske, mere opmærksom over for hendes behov som enke, venligere over for kravene fra hjem, brødre og søstre — så jeg sagde: «Ville du så tillade mig at fortsætte med at gå i kirke? For jeg ved, at det er det sted, hvor jeg kan få oplysning, der vil føre til et evigt liv.»

Det blev aldrig nødvendigt for mig at forlade kirken eller give min mor bekymringer for min opførsels skyld. Efterhånden som jeg efterlevede de evangeliske principper, som de var blevet mig belært af missionærerne, og efterhånden som jeg selv studerede principperne, fik jeg forsikring fra min Fader i Himlen om, at jeg aldrig skulle komme til at bekymre mig for mit udkomme i fremtiden.

Jeg har altid siden min dåb prøvet at føre evangeliets principper ud i livet. Jeg har altid især holdt af dette skriftsted hos Mattæus: «Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift" (Mattæus 6:33).

Bare for sjov

Far: ,,Tal højt, min søde pige. Jeg kan ikke høre dig bede, hvis du mumler".
Datter: ,,Det er helt i orden, far. Det var ikke dig jeg talte til."

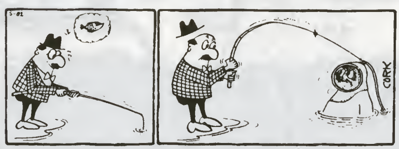
Der er meget skjult i denne have. Prøv at hjælpe børnene med at finde: kanin, blyant, briller, fugl, and, iskage, kop, paraply, mariehøne, snegl, sko, sommerfugl, strygejern, fisk og drage.

En aften, da jeg besøgte min bror og hans børn, standsede jeg op ved to af de små drenges soveværelsedør og lyttede til, hvad de sagde.
En af drengene, den yngste, var ved at bede aftenbøn, hjulpet af sin store bror. Den lille tog åbenbart for megen tid og tøvede, når han skulle udtrykke sig. Den ældste udbrød tilsidst irriteret: «Skynd dig nu, Ronnie, du spilder vor himmelske Faders tid".
Vivian Corbett
Salt Lake City, Utah

Dette dyr kan spise bladene på et højt træ uden at klatre op efter dem. Hvad er det for et dyr? (Træk en streg gennem alle prikkerne i nummerorden)

Find seks biller der er skjult i dette billede.
Farvelæg det derpå.

Emne: Japan

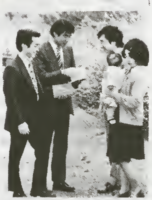
Japan

Evangeliets lys i solopgangens land

AF KAN WATANABE,
KIYOSHI SAKAI,
SCHUICHI YAGINUMA,
MILDRED E. HENDY OG
GRACE VLAM

,,Solopgangens land" er kun et af de mange poetiske udtryk for denne mærkelige kæde af øer, hvis officielle navn er Japan. Disse øer ligger på havet som en lykkelig familie hånd i hånd ud for Asiens østkyst. Her er et land, som i løbet af så kort tid som et kvart århundrede har formået at hæve sig op fra atomasken til en velstående, rig og ledende stilling blandt verdens store nationer!

Intet afspejler bedre denne omformning og genoplivning af efterkrigstidens Japan end den erfaring, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har gjort siden 1948, da den genoptog missionærarbejdet dér. Da den anden verdenskrig sluttede, havde kirken mistet enhver kontakt med de medlemmer, der siden 1924 havde levet isoleret i Japan, da præsident Heber J. Grant midlertidigt standsede missionærarbejdet i Japan til ,,bedre tider". Øjensynligt kom disse bedre tider med afslutningen af krigen. Der var blevet døbt 174 mennesker i de 23 år, før missionen blev lukket. I de 27 år, der er gået, siden missionen genåbnede, er der blevet 25.000 medlemmer i seks missioner og tre stave, med næsten 3.000 døbte om året.

For at forstå det mirakel det er, denne genopvågnen af Japan og de fremtidige muligheder, må man se ud over overfladebilledet af hurtig industrialisering og økonomisk velstand og ind i folkets karakter. Ligeledes må man for at forstå den magt, som Jesu Kristi evangelium har til at overvinde racemæssige og kulturelle barrierer og til at forandre folks levevis, se det i virksomhed blandt et folk som japanerne, hvis sind og følelser endnu er dybt forankret i en kultur, der blomstrede på det tidspunkt, da romerriget gik under.

Japan ligger i den tempererede zone i den nordøstlige del af det asiatiske monsun-område. Landet har 110 millioner indbyggere og et landområde på 37.384 kvadratkilometer. Japan er et bjergrigt land med søer, vulkaner, brede og smalle floder, vandfyldte, terrasseformede rismarker, et land med runde bakker, der krones med naturgudernes helligdomme, der er beliggende i skove med fyrre- og cedartræer, et land med kirsebærblomster og det sneklædte bjerg, Fusijama. Landet består af fire hovedøer — Hokkaido, Honshu, Shikoku og Kyushu — og et tusindtal af småøer og holme i lange kæder. Klimaet rækker fra nordisk kulde på Hokkaido til subtropisk varme på Kyushu og Okinawa.

Den geografiske adskillelse fra det asiatiske hovedland gjorde det muligt for japanerne at udvikle en i høj grad selvstændig kultur, der har forholdsvis få indslag fra fremmede tanker og intryk. Følelsen af fysisk isolation fra andre lande har givet folket en stærk følelse af samhørighed med deres eget land.

Trods denne adskillelse har Kina udøvet mærkbar indflydelse på den japanske kultur. Kina gav Japan sin særlige skriveform og Zen-Buddhismen, en religiøs filosofi, som Kina oprindelig havde fået fra Indien. Denne religion kom til Japan over Korea.

Ved at lægge vægt på stilfærdig selvanalyse og harmonisk indstillen af selvet til universet, satte Zen gradvis sit præg på enhver udfoldelse af den japanske tilværelse: kunst, litteratur, arkitektur, musik, sociale udfoldelser og skikke, som blev et meget raffineret udtryk for den japanske livsform. Teceremonien er for eksempel et ritual, der er beregnet på at bringe mennesket i harmoni med universet. Ved stille at deltage i dette ritual bliver mennesket opmærksom på sit sande jeg.

Harmoni med universet udtrykkes også i haverne. Japansk arkitektur, der gør det muligt at skubbe hele vægge til side, lader beboerne opleve naturen på alle årstider og i alle dens temperamenter. En japansk have symboliserer universet en miniature. Den betragtes som et kunstværk, skabt til meditation. Sten, damme, sand, buske og klippepartier arrangeres, så de symboliserer bjerge og søer, skove og sletter. Der er kun få blomster. Farver er ikke målet, der stiles snarere efter harmoni og afveksling i sammensætningen og afskygningerne af grønt.

Som det kunne forventes, afspejles poetisk harmoni i litteraturen og endog i selve det japanske sprog. Fra de skrift-symboler, Kanji, man lånte fra Kina, har japanerne udviklet tre forskellige skriftsystemer, *Kanji, Hiragana* og *Katankana*. For at kunne skrive godt må man både være maler og kaligraf. Skrive- og malerkunst kombineres ofte i en enkelt komposition for at vise, hvordan kunst udtrykker det nære forhold mellem natur og menneske.

For Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, der stod over for at skulle nå det japanske folks hjerter med det gengivne evangeliums kostelige lærdomme var overvejelse af sproget af største betydning. Det var i sandhed den vanskeligste men mest inspirerende af alle de barrierer som kirkens første missionærer stod over for, da de kom til Japans kyster.

Den historie omfatter ofre og hengivenhed over for pligten, mod over for fjendtlighed, og udholdenhed trods nederlag. De første ældster opholdt sig mindst fem år i landet, før de lærte sproget godt nok til at kunne være effektive. I løbet af de første 23 år af den japanske mission arbejdede der ialt 88 missionærer, et meget lille antal i den vældige arbejdsmark. Mange af disse ældster viste usædvanlig villighed til at ofre sig. Ud over de kulturelle og sprogmæssige vanskeligheder måtte de også finde sig i hån, trusler om vold, og mange steder kom kun nogle få mennesker til møderne.

Søndag morgen, den 1. september 1901, tog ældste Heber J. Grant den 18-årige ældste Alma O. Taylor og to andre ældster med sig for at påbegynde det første missionærarbejde i Østasien. Han førte den lille gruppe ældster til en lund neden for en høj i den sydlige del af Yokohama. Dér indviede han landet Japan ,,til forkyndelse af sandheden". I den unge ældste Taylors dagbog beskrives den rørende, åndelige oplevelse, som også indbefattede ældste Grants indvielsesbøn: ,,Hans tunge var løst, og Ånden hvilede mægtigt over ham, så stærkt, at vi følte, Guds engle var nær, thi vore hjerter brændte i os, da vi hørte ordene fra hans læber. Jeg har aldrig før oplevet en så indflydelsesrig bøn. Hvert eneste ord trængte gennem marv og ben."

Men trods deres beslutsomhed og tro opdagede ældsterne, at de faktisk blev holdt tilbage på grund af deres manglende evne til at kommunikere med folk. De havde ikke engang en traktat på japansk, som de kunne dele ud for at forklare deres budskab. Missionærerne boede i japanske hjem, hvor de var tvunget til hver dag at benytte sproget, og derfor varede det ikke længe, før de begyndte at forstå det. Blandt missionærerne gjorde

ældste Taylor særlig hurtige fremskridt. Han oversatte to salmer, der blev brugt i de søndagsskoler, som et år efter åbningen af missionen blev påbegyndt i Honjo og Tokyo. Japanerne elsker at synge, og Zions sange nøjedes ikke med at drage dem til kirken men de hjalp også nyomvendte til at forblive trofaste.

I 1904 fik Alma Taylor overdraget den kolossale opgave at oversætte Mormons Bog. Mens han var beskæftiget hermed, blev han kaldet som missionspræsident. Han gjorde en heltemodig indsats for at give den japanske nation en værdig oversættelse af Mormons Bog. Det tog næsten 6 års intensivt arbejde. Det krævede fire fuldstændige manuskripter: ét med romerske bogstaver på ialt 2100 sider, og tre med japanske skrifttegn på ialt over 11.000 sider. Den blev færdig til udgivelse i oktober 1909.

Nøjagtig 23 år — lige på måneden — efter at missionen var blevet åbnet, besluttede Heber J. Grant, der nu var kirkens præsident, at lukke ,,midlertidigt" til ,,bedre tider". Da missionen blev lukket i august 1924, var det uden tvivl vanskeligt for enhver at se, at trods et midlertidigt nederlag var en betydelig sejr dog blevet vundet. Mormons Bog var blevet oversat og udgivet, og nogle modige japanere havde forstået budskabet og fundet styrke til at efterleve det. En af de nyomvendte, der stod sørgende blandt den lille gruppe hellige, som bød missionærerne farvel, var Fujiua Nara, der senere blev udpeget til præsiderende ældste over den gruppe. Han var ikke blot trofast gennem de mange mørke år, der fulgte, men i dag er han patriark for Tokyo Japan stav.

For at kunne forstå, hvilket mirakel det var, at japanerne dengang sluttede sig til kirken, må vi forstå landets traditions og kulturs stærke indflydelse. Betydningen af visdomsordet, for eksempel, var overordentlig vanskelig for japanerne at forstå, og endnu sværere at acceptere. Det er det største brud på takt og tone (som er at overmåde stor betydning i Japan) at undlade at sætte en kop te foran en gæst, eller for gæsten at afvise denne gæstfrihed. Det samme er tilfældet med at drikke ,,sake", risvin, der altid serveres i forbindelse med religiøse familieceremonier, selskabelige sammenkomster og festdage. For japanere er begge ceremonier forbundne med den religiøse livsform og skal manifestere karakterens skønhed.

Men den vanskeligste barriere at forcere var imidlertid den troskab, japanerne følte over deres kejser som en guddommelig person. Denne opfattelse er i direkte strid med Kristi overhøjhed. Loyalitet til døden over for sin herre (kejseren) havde i mange århundreder været en af de bindende kræfter i det japanske samfund.

At nogen kunne omvendes til trods for disse barrierer og med en tro så stærk, at den kunne holde i næsten 24 års isolation og lidelser efter at missionærerne var trukket tilbage og kirkens programmer ophørt, er sandelig et af Jesu Kristi evangeliums store mirakler.

Efter næsten 13 års lukning af missionen i Japan genåbnede præsident Grant missionen på Hawaii blandt de derboende japanere. I 1935 blev en japansk gren organiseret i Oahu stav. Præsident Jay C. Jensen, missionspræsident på Hawaii på det tidspunkt, da Pearl Harbor blev angrebet, sagde til missionærerne:

,,I må ikke hade det japanske folk for det der skete i Pearl Harbor. De er gode mennesker og ikke ansvarlige for deres lederes handlinger, og evangeliet vil engang igen komme til Japan med kraft. I må elske dem, sådan som I elsker Japanerne her på Hawaii, og arbejde, som om dagen ikke havde timer nok. For enten I ved det eller ikke, så er I ved at lægge grundvolden og forberede oprettelsen af kirken påny i Japan, hvilket vil ske i nær fremtid."

Præsident Jensens profetiske ord er blevet bogstaveligt opfyldt. De seks mænd, der nu præsiderer over de japanske missioner, er alle fra Hawaii og af japansk afstamning, som alle med én undtagelse blev omvendt til kirken under præsident Jensens mission. De fleste af de første ledere, der blev kaldet til at genoprette kirken i Japan, er taget blandt dem, der blev bragt ind i kirken på Hawaii, eller som arbejdede som missionærer dér under Japan-Hawaiis missionsperiode.

Edward L. Clissold, der efterfulgte Jay C. Jensen som missionspræsident, genåbnede den japanske mission efter den anden verdenskrig. Med ham var Melvyn A. Weenig, der havde virket både som missionær og missionspræsident på Hawaii. Mormonældster blandt de amerikanske okkupationstropper havde allerede beredt vejen ved at forkynde evangeliet for indbyggerne og ved at kontakte de hellige, som gennem det, de kaldte ,,den mørke periode" havde ventet på, at kirkens lys skulle vende tilbage.

Missionærarbejdet begyndte også igen med mormon-soldaterne. En, som var blevet indbudt til at varme sig ved ilden, fik tilbudt en kop te. Han forklarede visdomsordet til en japansk kemiker og skolelærer, Tatsui Sato, som senere blev den første japaner, der blev døbt efter krigen, og som blev oversætteren af en ny udgave af Mormons Bog, af Lære og Pagter, Den kostelige Perle og andre vigtige bøger. En anden soldat, ved navn Boyd K. Packer, døbte samme dag søster Sato.

Ikke længe efter præsident Clissolds ankomst til Tokyo i marts 1948 blev han velsignet med muligheden for at købe et ideelt sted til missionshovedkvater — nemlig velfærdsministerens delvis udbombede hjem. Den japanske mission havde aldrig tidligere ejet en bygning, så der havde aldrig eksisteret nogen fornemmelse af et fast holdpunkt. De første hellige havde brændende længtes efter at få deres egen bygning, og de følte mangelen på noget permanent som en særlig prøvelse, da missionen blev trukket bort fra Japan i 1924. Da den nye missionspræsident øjeblikkelig købte ejendom, var det et udtryk, der sagde japanerne så meget som: ,,Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er her for at blive. Den vil aldrig mere blive trukket tilbage!" Ældste Matthew Cowley lovede profetisk, da han indviede den istandsatte bygning ,,mange kirkebygninger, ja, endog templer i dette land".

Den første af fem missionærer ankom i juni 1948. Ved slutningen af det første år var der 17, indbefattet seks

fra Hawaii af japansk herkomst. Der var sikkert flere forskellige grunde til kirkens succes efter krigen i Japan i modsætning til den første periodes skuffelser, men en af de vigtigste er simpelt hen forandringen af det følelsesmæssige klima. Det japanske folk havde gennemgået et forfærdeligt chok. Og i deres søgen efter en måde at genopbygge tilværelsen på, var mange mennesker nu parate til at lytte.

En omvendt, Toshio Toshizawa opsummerer sine følelser på denne måde: ,,Da Japan overgav sig den 5. august 1945, begyndte min overbevisning om dets udødelighed at vakle. For mig, der betragtede kejseren som en personlig gud, var en følelsesmæssig omstilling bydende nødvendig. Da jeg havde mistet min tillid, var jeg faktisk helt ude af stand til at vide, hvad jeg skulle gøre".

Han studerede mange forskellige religioner, idet han prøvede at blive åndelig vækket. således som japanerne var det i gamle dage. Det lykkedes ikke. Men en dag traf Toshio på gaden en mormonmissionær, hvis ånd, væremåde og budskab på en mærkelig måde betog ham.

,,Min tørstende sjæl søgte noget og blev betaget af missionæren og hans foredrag. Jeg følte det, som om jeg styrtede hen mod vandet i en oase i økenen . . . Med dette som vendepunkt begyndte jeg at undersøge Guds evangelium, som det samler sig om Mormons Bog, somme tider i missionærerens hjem og til andre tider i søndagsskolen . . . Dette oprigtige studium medførte en overbevisning hos mig, som bundede i både sund fornuft og i en følelse af sandheden i Guds evangelium."

I efterkrigsårene har generalautoriteter, der besøgte Japan, udtrykt deres profetiske overbevisning om den rolle, som japanske hellige vil komme til at spille i udbredelsen af det evangeliske budskab i Asien. Ud fra det, der kendes idag, er der megen sandsynlighed for, at sådanne forudsigelser er nær ved at blive opfyldt.

Et bevis er den åndelige modenhed hos japanske hellige, som har foretaget organiserede tempelture til Hawaii. Under ledelse af missionspræsident Dwayne N. Andersen deltog i juli 1965 ikke mindre end 166 japanere for første gang i en gruppérejse til templet i Hawaii, hvor sessionerne gennemførtes på japansk. Der har senere hvert år været gennemført sådanne tempelture til Hawaii. De har været et vigtigt åndeligt højdepunkt for de japanske hellige.

Et andet højdepunkt var åbningen af mormonpavillonen ved 1970-verdensudstillingen i Osaka i Japan. Cirka seks millioner japanere besøgte den og resultatet var flere henvisninger, end missionærerne kan tage vare på i årevis.

På selve den dag, da mormonpavillonen åbende, blev den første stav i Asien organiseret i Tokyo. Nogle få dage senere blev den japanske mission, der allerede i 1968 var blevet delt, på ny delt i to missioner. To år senere, i september 1972, blev den anden stav dannet i Osaka. Og endelig blev i oktober 1974 Tokyo stav delt, og en ny stav dannet i Yokohama. I mellemtiden var både den japanske centralmission og den japanske østlige mission blevet delt, så der blev to nye missioner.

Hele kirkens program og det nødvendige, lokale lederskab har fulgt trop med missionsudviklingen. Japans seminarer og institutter har indfødte supervisore. Kan Watanaba, den lokale regionalrepræsentant for De tolvs Råd og også den.første indfødte, japanske missionspræsident, leder nu oversættelses og distributionscentret for kirken i Asien med hovedkvarter i Tokyo. Distributionscentret i Tokyo er bemandet med japanske medlemmer.

Kirken vokser sig også på andre måder stærk i Japan. I overensstemmelse med den nyligt annoncerede politik at lade udvalgte generalautoriteter bo uden for De forenede Stater, vil ældste Adney Y. Komatsu, assisterende til De tolvs Råd og indfødt fra Hawaii med japanske forfædre, blive den residerende generalautoritet for Japan og Det fjerne Østen. Der er ingen tvivl om, at denne nye politik vil bringe store velsignelser til Orientens folk.

Et andet styrkeområde er et aktivt byggeprogram, der optræner lokale byggemissionærer, der kaldes på byggemissioner almindeligvis for to år. Mange af disse kirkebyggere rejser på ,,almindelige" fuldtidsmissioner, når deres tjeneste som byggemissionærer er overstået. Derefter påtager de sig stillinger som åndelige ledere i deres ward og grene. Med undtagelse af område-supervisoren for bygnings- og ejendomsafdelingen er alle, der beskæftiges med kirkebygning, japanere.

Kirken beskæftiger også en stedse voksende stab af lokale, indfødte genealoger til at filme optegnelser og vigtige statistikker, efterhånden som de bliver stillet til rådighed. Det er et arbejde, som i særlig grad påskønnes af de japanske hellige på grund af deres stærke familiesammenhold og den store interesse de nærer for deres forfædre.

Kirkens vækst i Japan i de sidste 27 år er et mirakel, et mirakel på tro og vidnesbyrd — miraklet om Guds kærlighed lige som solens opgang efter en kold og meget mørk nat! Lige for vore øjne har vi beviset for, at japanerne kan gøre Jesu Kristi evangelium til den drivende kraft i deres tilværelse uden at bringe vanære over deres forfædre eller over deres samfunds traditioner.

Men det er ikke nemt for dem. For at være en god sidste dages hellig og en god japaner på samme tid, må kirkens medlemmer tilpasse gamle opfattelser til nye udtryksformer. De skal også have mod nok til at skille sig ud fra deres kammerater, noget der er i modstrid med generationers optræning til at være selvudslettende og samfundsvenlig. Det gør under alle omstændigheder overholdelse af visdomsordet meget vanskelig. Visdomsordet behandler legemet som et Guds tempel, og ånden som tempelts rene centrum. Hvor vanskeligt det end kan være, så befinder man sig ved efterlevelse af visdomsordet meget nærmere den virkelige betydning af fuldstændig harmoni med universet, end man kan komme ved hjælp af alle århundredernes ritualer.

Gode japanere forventes at ære deres forfædre og at hylde dem ved familiealtre i hjemmet og ved særlige fester. En sådan fest er ,,Obon", hvor fami-

lierne samles i deres forfædres hjem hver august måned for at ære deres døde ved ceremonielle danse, parader og fester, der indbyder de dødes ånder til at være med. Gode sidste dages hellige kan på den anden side finde en meget dybere og mere oprigtig måde at vise ære og respekt for deres forfædre. Den finder de ved den vægt, som evangeliet lægger på familielivet i hverdagen, beseglingen af familiebånd for evigheden, og indsamlingen af genealogiske optegnelser om deres afdøde.

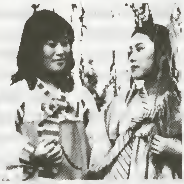
Ved at betragte sig selv som Guds børn, bogstavelige børn af et guddommeligt væsen, i hvis form og lignelse de er blevet skabt fysisk og åndeligt, kan japanske medlemmer af kirken se dem selv i samme harmoniske forhold som klippe og buske til deres haver men også som havernes skabere — idet de kan handle for sig selv og ikke blot lade sig dirigere. De kan se sig selv i deres virkelige forhold til jorden og himlen, som guder in spe, der er ved at lære at omforme livets substans til endnu større mønstre af skønhed og sandhed ved harmonisk lydighed mod de love, hvormed deres Fader og Skaber virker overalt i universet.

Vi, i Japan, har endnu ikke skrabet overfladen. Efterhånden som mormonismens storhed bliver bedre kendt og mere fuldstændig forstået af det japanske folk som et hele, vil mulighederne for kirken i Japan, og ligeledes overalt i Asien, blive af ubegrænset storhed. Tusinder af vidnesbyrd vidner om at troens sol er stået op over ,,solopgangens land". Og i disse vidnesbyrd er tidens forjættelser om fremtiden sikker!

Emne: Korea

Korea

Orientens fugl føniks

Korea, ,,Morgenstilhedens Land" er en lille bjergrig halvø i det østlige Asien cirka 1.000 km lang og med et indbyggertal på cirka 35 millioner. Klimaet er, ligesom folket, forholdsvis mildt trods de fire årstider. Koreanerne er en gammel, homogen race, helt anderledes end både kinesere og japanerne. De er optimistiske, tålmodige, idealistiske og noget reserverede.

For femogtyve år siden splittede kanontorden stilheden den rolige søndag morgen i ,,Morgenstilhedens Land". Det var i juni 1950. Den krig, der begyndte den morgen skulle komme til at vare tre år og koste mere end 2 millioner mennesker livet.

Denne krigs uventede mirakel var indførelsen af Jesu Kristi evangelium blandt det koreanske folk.

Korea

Selv om krigshandlingerne bragte koreanerne umådelige vanskeligheder, så bragte de også tusinder af amerikanske soldater og blandt dem hundreder af mormonsoldater. Det varede ikke længe, før lyden af sidste dages salmer kunne høres sunget af disse militære fra USA, når de fortalte deres vidnesbyrd til deres soldaterkammerater.

Af krigens aske har Korea rejst sig som en fugl føniks. Seoul er blevet en moderne hovedstad med seks millioner indbyggere. Men endnu større end den velkendte økonomiske opgang i Korea er den hurtige vækst af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i det land. Siden den første sidste dages hellige soldat fortalte om sin tro til sine koreanske brødre, er kirkens medlemstal vokset til næsten 10.000 hellige, der mødes i 16 byer. Der er otte ward og to grene i Seoul Korea stav og 21 grene i de to koreanske missioner. Der findes også 12 kirkebygninger, som ejes af kirken. De sidste dages hellige soldaters indflydelse på kirken i Korea er stadig betydelig, men nu opvejes deres indsats af 300 fuldtidsmissionærer, der arbejder i Korea Seoul missionen og Korea Pusan missionen, og de henved 5000 medlemmer i Seoul Korea tav, den første stav, der er blevet oprettet på det asiatiske kontinent.

Mange, som sluttede sig til kirken i krigsperioden, virker nu i lederstillinger. To af dem er Ho Nam Rhee, præsident over Seoul Korea stav, og Han In Sang, som blev præsident over den nye Korea Pusan mission i juli i år.

Præsident Rhee fortæller om sit møde med kirken: ,,Som så mange andre ledere af de hellige i Korea modtog jeg det gengivne evangelium under krigen gennem mine mormon-soldaterkammerater. Da jeg blev indbudt til et GUF-møde under kampen, var jeg forbløffet over at blive kaldt broder og at få et varmt håndtryk fra de få tilstedeværende USA-soldater. (Jeg var vant til en mere hårdhændet behandling fra de amerikanske soldater.) I de følgende uger studerede jeg omhyggeligt den unge sidste dages hellige soldat, som havde taget mig med til GUF. Den soldat var forblevet ubesmittet af tidens forfærdelige synder. Her var en mand, som hverken røg eller drak, og som samvittighedsfuldt efterlevede renhedens love. Denne usædvanlige, unge mands eksempel var uimodståeligt. Snart efter blev jeg døbt."

,,Min historie er som så mange andre koreaneres", siger præsident Han In Sang. ,,Jeg var kun tretten år gammel, ikke ældre end jeg stadig var egensidig og fuldt ud nød livet, da krigen brød ud i Korea. Det var næsten for meget for mig at blive vidne til. Kommunisterne gik lige ind i mit hjem og tog alt, vi havde. De dræbte endog nogle af vore nære slægtninge. Livet fyldtes med pludselige katastrofer, frygt, håbløshed og tragedie. Livet var en meningløs, påtvunget og ufrivillig byrde for os alle. Der var intet at håbe på eller drømme om.

Sådan var forholdene for hele min generation, da vi for første gang hørte om evangeliet. Forestil jer os vove at tænke på fremtiden midt blandt ødelagte hjem og kanontorden, hvor vi var for fysisk udhungrede til blot at erkende vor kritiske åndelige hunger. Vi havde behov for at finde ud af meningen med livet. Så kom mormon-missionærerne i form af unge og venlige soldater for at overbevise os om, at livet var alt for dyrebart til at blive betragtet som grusomt.

Vi lærte værdien af evigt liv. Vi lærte, at fred og glæde kan opnås af enhver, som forstår og accepterer evangeliet. Vi lærte, at vi vil mødes igen hos Herren med vore kære, som så tragisk forlod os. Dér vil der være en lykkelig og evigtvarende familienehed. Vil I ikke indrømme, at koreaneren havde brug for dette gengivne budskab mere end nogen andre på det tidspunkt?"

Det var i april 1956, at de første to missionærer blev forflyttet fra Japan til Korea for at arbejde dér. De blev sendt af præsident Paul C. Andrus, missionspræsident i Tokyo, der fungerer som regionalrepræsentant i Korea for De tolvs Råd. Da disse første missionærer ankom, mødtes de af 64 medlemmer, som var blevet omvendt af mormon-soldater.

De første omvendte i Korea havde en levende interesse i det budskab, de hørte fra de blonde, blåøjede fremmede missionærer. Missionærerne talte om familieenhed, genealogi, tempelarbejde for levende og døde, og om kyskhedsloven. Selv opfattelsen af Guddommen, som missionærerne forklarede, lignede meget nogle opfattelser, som koreanerne allerede havde.

Hvorfor bliver Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges evangeliske budskab så villigt accepteret af koreanerne? Svaret er enkelt. De principper der bliver lært, er ikke nye, men beriger mange traditionelle koreanske opfattelser.

For eksempel har ,,Dae Jong", en populær religion i Korea siden 1909, en lignende opfattelse af Guddommen, som den, kristendommen forkynder. Den lærer, at der er mange guder, men én er den højeste og herligste. Hans søn (Dan Koon), der virker som formidler, er den åndelige hjælpekilde til folket.

Loven om kyskhed er i høj grad blevet fremhævet af alle koreanere. Mange har valgt hellere at dø end at leve i den vanære, som umoralitet fører til.

Forfædrene holdes traditionelt i ære i Korea. Genealogiske optegnelser er blevet ført af enhver respektabel familie gennem hele landets historie. Koreanerne, der finder kostelige værdier i deres ærbødighed for forfædrene, ser med stor interesse på det gengivne evangeliums budskab om, at vore forfædre (og alle de døde) kan frelses gennem vores genealogiske indsats.

Præsident Han In Sang beretter: ,,Jeg blev engang indbudt af en national radiostation til at tale om vores religion. I min tale kom jeg til at nævne kirkens genealogiske arbejde. Dette emne skabte stor interesse, der førte til yderligere tre lejligheder for mig til at tale om kirken i radioen. Vi koreanske medlemmer føler meget stærkt, at vore forfædre af Herren blev instrueret om at udfærdige genealogiske optegnelser og føre dem a jour med hans formål for øje.

Broder Kim San, medlem af Seoul Korea stavs højråd, har sporet sin slægtslinie tilbage i 70 generationer.

Han er nu dybt engageret i problemerne med at skabe forbindelser med de bibelske slægtslinier. Søster Kim Do Pil, en af de første koreanske omvendte, førte sin slægtslinie 40 generationer tilbage, trods sin høje alder og svaghed. Sådanne genealogiske resultater er mulige på grund af skikken med i de fleste koreanske familier at føre familieoptegnelser."

Familien er overalt i verden en ganske særlig enhed, men det er specielt tilfældet i Korea. For eksempel lever de koreanske familier, der følger traditionen, sammen som en stor familie, hvor to eller tre generationer somme tider lever sammen. På grund af indførelsen af den vestlige kultur, forandres denne skik hurtigt, men familiesammenholdet er stadig stærkt. Af denne grund tiltaler kirkens familiehjemmeaftenprogram koreanernes følelser.

Koreanernes energiske søgen efter kundskab har en lang og rig tradition bag sig. Få andre steder i kirken kan man idag finde bedre uddannet medlemmer. Koreanerne tager udtalelsen: ,,Det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed," meget alvorligt. (L.&P. 131:6.) De ser i det gengivne evangelium opfyldelsen af den retfærdige søgen efter fuldkommenhed.

Præsident Spencer W. Kimball bemærkede i sin personlige dagbog efter et besøg i Seoul den 27. februar 1968: ,,Vi finder koreanerne forslugne i deres hunger efter kundskab; mange af dem har høje examiner, og nogle har endog taget deres doktorgrad. De er velsoignerede mennesker og meget tiltalende"

Den første, der blev omvendt i Korea, dr. Kim Ho Jik, er et eksempel på koreanernes søgen efter fuldkommenhed. En ven sagde engang om ham: ,,Hans retskafne indflydelse og enkle tro på Gud var som et lys for det koreanske folk".

Da missionærerne i 1965 kom til Korea, blev de hjulpet af den nye koreanske distriktspræsident, dr. Kim Ho Jik, som i august måned forud var blevet beskikket, da præsident Joseph Fielding Smith af De tolvs Råd havde stået på en høj og set ud over det krigshærgede Seoul og havde indviet Korea til forkyndelse af Jesu Kristi evangelium. Hans besøg fulgte efter en inspektionstur foretaget af ældste Harold B. Lee af De tolvs Råd i 1954. Det er måske mere end et tilfælde, at da præsident Spencer W. Kimball i august blev den første af kirkens præsidenter, som fungerede officielt på asiatisk jord i denne forvaltning, så skete det ikke langt fra den samme høj, hvorfra ,,Morgenstilhedens Land" blev indviet 20 år tidligere.

I tre år blev missionærerne i Korea ledet af præsident Kim, på det tidspunkt Koreas vice-undervisningsminister. Evangelieforkyndelsens ånd er altgennemtrængende. Endnu mens krigen rasede i 1951, blev denne mand omvendt af en kammerat blandt eleverne ved Cornell University i De forenede Stater. Allerede prominent i den koreanske regering modtog den 45-årige præsident Kim sin doktorgrad i 1951. Men endnu vigtigere er det, at han det år blev døbt i Susguehannafloden, den samme, hvori profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery blev døbt 122 år tidligere. Han blev den første almindeligt velkendte koreaner, der sluttede sig til kirken, og han vendte tilbage til Korea i krigsårene for dér at stige til en indflydelsesrig stilling i regeringen. I august 1952 var to af hans børn blandt de første, der blev døbt af amerikanske soldater. Da han døde i 1959, havde han beredt vejen for andre til at modtage evangeliet. Endnu idag er han stadig den mest prominente politiske skikkelse i Asien, som har antaget evangeliet.

Selv om broder Kims stilling i regeringen var af stor betydning, betragtede han sit ansvar over for kirken som endnu større. En søndag morgen, da han underviste en søndagsskoleklasse, sendte Koreas præsident, Rhee Seungman, sin sekretær i præsidentens personlige vogn for at hente broder Kim til et særligt møde i præsidentpladset.

Sekretæren fandt broder Kim ifærd med at undervise klassen og opfordrede ham til at tage med til præsidenten. Broder Kim ville imidlertid ikke afbryde sin undervisning og bad sekretæren vente, til klassen var forbi. Da broder Kim endelig mødte op hos præsidenten, blev han irettesat for at være årsag til forsinkelsen. Broder Kim forklarede ham og de andre tilstedeværende, at på grund af betydningen af hans kaldelse som søndagsskolelærer var han nødt til at gøre lektien færdig, før han kunne efterkomme præsidenten indkaldelse, hvorpå præsident Rhee, der forstod, hvor meget kirken betød for broder Kim, udbrød: ,,Chalhaeso!", der udlagt betyder ,,det gjorde du ret i".

I 1962 blev den koreanske mission oprettet med Gail E. Carr som sin første præsident. Dette skete efter et historisk besøg i maj 1961 af ældste Gordon B. Hinckley af De tolvs Råd.

Siden missionens oprettelse er kirken vokset hurtigt i Korea. Stadig flere er blevet døbt, alene i 1974 ikke færre end 900. Flere og flere hele familier er kommet med. Kirkens programmer for familien og det genealogiske program for afdøde familiemedlemmer er i højeste grad effektive i et folk, hvor familien sættes højere i ære end nogen anden institution.

Efterhånden som programmerne og antallet af medlemmer forøges, opildnet af mange generalautoriteter ved områdekonferencen, kommer præsident Hugh B. Browns ord under et besøg i Seoul i april 1967 endnu nærmere deres opfyldelse: ,,Den tid vil komme, da titusinder vil slutte sig til Jesu Kristi Kirke i dette land og vil modtage evangeliets velsignelser gennem efterlevelse at dets principper".

,,Den danske Stjerne" er meget taknemmelig for bidragene til denne artikel af Rhee Ho Nam og Han In Sang.

1) I overensstemmelse med almindelig koreansk praksis gengives efternavne i denne artikel før fornavnene.

Filippinerne

samarbejdets øer

Den filippinske republik er et land af fascinerende forskelligartethed. Geografisk strækker de 7.107 tropiske øer, der udgør nationen, sig fra nogle, der ligger nær Formosa mod nord, til nogle ikke langt fra Malaysia mod syd — en længde af 1600 km. En stor del af Filippinerne ligger på et stærkt vulkansk område, hvorved næsten halvdelen af nationens øer er forblevet ubeboet og navnløse. Andre mindre øer er dannet eller blevet ødelagt af vulkanske udbrud. Nogle af de større øer, der ligger i et stærkt tropisk klima, er helt skovbevokset. Disse skove er sammen med høje bjerge årsag til, at mange dele af Filippinerne endnu ikke er udforskede.

Ikke blot i filippinernes geografi er der megen spændende forskelligartethed også blandt beboerne finder man den. En filippiner kan være af kinesisk, amerikansk, indisk, spansk eller japansk afstamning, eller en blanding af alle disse, med den stærkeste indflydelse kommende fra Malaysia. Han kan være katolik, protestant, muhammedansk eller hedning. Han kan tale et hvilket som helst af de 8 hovedsprog eller 80 mindre udbredte. Men i denne blanding af orientalske og vesterlandske kulturer er der ingen samfundsmæssige gnidninger men en national tradition, der kaldes ,,bayanihan" (at samarbejde).

Emne: Filippinerne

Denne samarbejds-tradition har bidraget til kirkens vækst. Da ældste Gordon B. Hinckley i 1961 genindviede Filippinerne til evangeliets forkyndelse, sagde han: ,,Vi nedkalder dine velsignelser over dette lands befolkning, så de vil være venlige, gæstfrie og gode mod dem, som skal komme her, så der vil være mange tusinder, som vil modtage budskabet og derved blive velsignet."

Det er blandt et sådant samarbejdsvenligt folk, at ældste Hinckleys ord bliver opfyldt. Fuldtidsmissionærer, som er vendt tilbage fra dette land, fortæller ofte, at der aldrig er blevet knaldet en dør i for dem. Familier, som de overhovedet ikke kendte, inviterede inden for i deres hjem og trakterede dem med ris og fisk. I Victorias strømmede folk til tilsyneladende ,,lige ud fra den blå luft", da der blev sendt ældster dertil for at åbne området. Fornylig kom en grenspræsident ind fra en fjerntliggende by, Balitawak, for at fortælle missionspræsidenten i Manila, at han havde 35 undersøgere i søndagsskolen.

I de otte år, der er gået, siden Filippinerne blev udskilt fra den sydlige Fjer-

ne Østen mission, er kirken vokset til et medlemskab, der tæller næsten 20.000 hellige i to missioner og én stav. Denne fænomenale vækst er et resultat af samarbejde mellem medlemmer og missionærer udfra deres hjertelige filippinske tradition.

En hjemvendt missionær fortalte, at han og en kammerat underviste en tjenestepige ved navn Mary, som kun kunne sige cirka ti ord på engelskø Da hun kunne lide ånden ved møderne, overværede hun møder i kirken sammen med den familie, som hun arbejdede for, og som var medlemmer, selv om hun ikke forstod det, der blev sagt. Men hun ville ikke modtage missionærernes lektier. Men så oversatte familien i en kærlighedens og hjælpsomhedens ånd lektierne, sætning for sætnig for hende. Ved hjælp af sine venner og en ordbog begyndte Mary at læse Mormons Bog og brugte somme tider en hel dag til at kæmpe sig gennem en enkelt side. Siden sin dåb har hun også læst ,,Et stort og forunderligt Værk" og ,,Jesus Kristus" på engelsk.

Denne samarbejdets ånd er især stærk med hensyn til familien. Et stærkt familiesammenhold gør tilhørsforholdet til kirken meget stærk. Det nye missionærprogram, der er baseret på en familiehjemmeaftenkontakt, har haft umådelig succes på Filippinerne. I et enkelt område er 40 blevet døbt som resultatet af, at medlemmer har indbudt venner til familiehjemmeaftener og hvervet medlemmer sammen med fuldtidsmissionærer.

Når filippinere kommer i kontakt med evangeliet, vil de også dele det med deres slægtninge. José Zulueta hørte sin nevø tale om mormonerne og kom for at undersøge, hvad de havde, genert og oprigtigt, men strålende af glæde. Fem uger senere blev han og hans kone og barn døbt. Næste morgen kom han for at fortælle ældsterne en mærkværdig oplevelse:

,,Skønt jeg inderst inde vidste, at kirken var sand, ønskede jeg det stærkeste svar på min bøn, jeg nogensinde har modtaget. Jeg bad kraftigere, end nogensinde før, at Herren ville lade mig vide, om det, jeg havde gjort, behagede ham. Jeg fik ikke noget svar og gik skuffet og bedrøvet i seng."

Mens han sov, så han en hvidklædt mand, der kaldte ham ved navn. Da han svarede, pegede manden lige på ham og sagde: ,,José, stå op og fald på knæ og tak Herren for at have sendt missionærerne til dit hjem."

Bagefter tik broder Yulueta til missionærerne og spurgte dem, om hans drøm kunne komme fra guddommelig kilde.

,,Hvordan følte du dig tilpas bagefter?" spurgte missionærerne.

Med tårefyldte øjne svarede broder Zulueta, at han følte sig overvældet af Ånden. ,,Hjertet brændte i mig, og mange gange den nat steg min kærlighed til Gud og til kirken til himlen i mine bønner."

Denne ,,samarbejdets ånd" er også tydelig i den nye stav, der blev oprettet i 1973 i Manila. Eftersom ledere blev taget fra grenene for at indtage stillinger i staven, måtte grensmedlemmer udfylde de tomme pladser. En iagttager forklarede deres samarbejde på denne måde. ,,Lederne sagde: ,Hun er en fantastisk god primary-præsidentinde. Hvor kommer hun fra?' I virkeligheden havde hun været der hele tiden, men hun var ikke blevet kaldet, før den tidligere primary-præsidentinde blev indsat i stavsstilling."

Seminar- og institut-programmer er et slående eksempel på samarbejde mellem elever og lærere i at være fælles om evangeliet. Programmerne, der for fire år siden begyndte med 100 elever og 9 lærere, omfatter nu 2.000 elever. fordelt over hele landet, samt over over 100 lærere. Manila Filippinernes stavspræsident Augusto A. Lim opgav midlertidig sin karriere som advokat for et minerelskab for helt at hellige sig opgaven som seminar-lærer. Han opmuntres af den stærke indflydelse dette program har på styrkelsen af unge menneskers vidnesbyrd og på at berede dem til at blive missionære.

En af disse missionærer er ældste Reunaldo Sanchez, der er indfødt filippiner, og som har reageret på præsident Spencer W. Kimballs anmodning om lokale missionærer, der havde arbejdet flittigt de foregående fem måneder uden at få omvendt nogen. På grund af sin varme begejstring og sit kendskab til lokale skikke, underviste og døbte ældste Sanchez ti mennesker den første måned og otte en måned senere.

Omvendelseshistorier som disse er almindelige i dette land, for Herren velsigner det filippinske folk, når de søger og ofrer. Det er f.eks. tilfældet med Senin J. Pineda, der for tiden virker som rådgiver til den filippinske Cebu City missionspræsident.

Da han en dag kørte gennem San Fernando sammen med sin hustru, så han to unge amerikanere. Han standsede og spurgte, om de var missionærer, og indbød dem derpå til sit hjem. ,,De blev så forbløffede, så de var lige ved at tabe deres bøger," fortæller han. På en eller anden måde kom både visdomsordet og tiende frem i den allerførste lektie, og broder Pineda afbrød missionærerne for at gå ind i værelset ved siden af og hente den tiende, som han og hans hustru havde lagt til side.

Familien forklarede, at de havde hørt om tiende- princippet af et protestantisk trossamfund, som også døbte ved nedsænkning i vand, salvede syge med olie og ved håndspålæggelse, holdt søndagsskole og havde aktiviteter for unge og for børn.

De to sidste måneder var de imidlertid kommet i vor kirke, og broder pineda havde aften efter aften, efter at hans familie var gået til ro, bedt om at Herren ville lede dem til den sande kirke. ,,Jeg ved stadig ikke, hvor jeg fik ordene *den sande kirke* fra," siger han.

Det var let for ham at antage evangeliet, men visdomsordet syntes uoverkommeligt, eftersom han gennemsnitligt drak seks kopper kaffe og røg tre pakker cigaretter om dagen. Men efter at have hørt missionærerne forklare visdomsordet i den første lektie, ,,knælede jeg i bøn, og, uden at overdrive, var det lige så let at holde op med disse uvaner, som at knæle." Før han fik den anden lektie, blev han døbt, meget imod hans hustrus ønske. Men en uge efter fulgte hun ham — det samme gjorde børnene.

Så kom den virkelige prøve. Mens han var medlem af distriktpræsidentskabet, fik han tilbudt en stilling i et

af de største tobaksfirmaer på Filippinerne. Salgschefen rejste 80 km for at træffe ham, og han ventede en hel dag, mens broder Pineda opholdt sig i kirken for at finde ud af svaret. Men broder Pineda sagde nej tak. Nogle få måneder senere tilbød salgschefen ham stillingen på ny, til trods for, at han havde engageret en anden. Denne gang var fristelsen til at sige ja stærkere: en datter skulle begynde på universitetet, og de andre børn gik i skole. Til sidst sagde broder Pineda ja.

,,Selv om vi ikke havde nogen som helst økonomiske vanskeligheder, var vi ikke lykkelige. Den mindste fejl fik mig til at fare op," fortæller han. Han forstod, at familielykke ville kræve offer: mindre indtægt, ingen bil, mindre skolegang for nogle af børnene, og ydmygelse fra venner og slægtninge. Men, ,,da jeg ikke havde mistet mit vidnesbyrd om evangeliet", opgav broder Pineda stillingen. Hele familien samarbejdede, selvom de måtte indrette sig efter den nye økonomiske situation. Det var lige så vanskeligt, som han havde forudset med undtagelse af, at børnene blev i stand til at fortsætte deres skolegang. ,,Men jeg havde ikke fortrudt, og min familie og jeg er lykkelige og taknemmelige for, at jeg virkelig trak mig ud af det."

Gennem sådanne menneskers indsats vokser kirken på Filippinerne. Og som Filippinernes Cebu City missionspræsident Carl D. Jones ydmygt minder sine medmissionærer om: ,,Vi har kun høstet én lille mark; der er mange tilbage, sådan som L.&P. 4:4 lover, ,der allerede er hvid til høsten."

Ingen spildt tid i et travlt liv

AF GERRY AVANT

«Min tilværelse er helt baseret på vidnesbyrdet om, at Gud lever, at Jesus er Kristus", sagde ældste Joseph B. Wirthlin, en af de fire nye assistenter som opretholdtes til De tolv apostles Råd under april-konferencen.

Ældste Wirthlin, der tidligt i sin barndom blev belært om dyder som ydmyghed, pålidelighed og loyalitet mod evangeliets principper af sine gode forældre, fortalte om en oplevelse fra sin barndom, der har haft betydelig indflydelse på hele hans liv.

«Jeg tror nok, at min første personlig forståelse af evangeliets sandhed kom, da jeg var ca. 7 år gammel", sagde ældste Wirthlin. ,,Jeg var til et faste- og vidnesbyrdsmøde, hvor en ydmyg broder bar sit vidnesbyrd. Han talte med en sådan iver, at det elektrificerede mig i en sådan grad, at jeg fik del i hans kraftige åndelighed med hensyn til evangeliets sandhed. Oplevelsen står stadigt levende for mig.»

Han fortalte også om en anden oplevelse, der ligeledes fandt sted under et faste- og vidnesbyrdsmøde. ,,I en ung alder hørte jeg en meget gammel søster sige, at hun havde set profeten Joseph Smiht, da hun var en ung pige", sagde ældste Wirthlin. ,,Hun sagde, at hun vidste, at hun havde et vidnesbyrd om evangeliet i samme øjblik, hun hørte ham tale. Jeg lyttede til den søster, og det, hun sagde, havde stor indflydelse på mig."

Under sin opvækst i Salt Lake City var ældste Wirthlin under sin fars Joseph L. Wirthlins beundringsværdige påvirkning. Faderen var biskop i det 33. ward og senere præsident over Salt Lake Bonneville stav. Da ældste Wirthlin var på mission i Schweiz, blev hans far kaldet til rådgiver for LeGrand Richards, den præsiderende biskop. Senere efterfulgte han biskop Richards og blev kirkens 8. præsi-

derende biskop. Hans fars store åndelige indflydelse og forretningssans har haft en mærkbar indflydelse på ældste Wirthlins liv.
Ældste Wirthlins mor skabte et hjem med åndelighed, kærlighed og forfinelse. Desuden var hun en lederskikkelse i samfundet, en charmerende og intelligent kvinde, som ydede kirken stor tjeneste indenfor mange områder.
Ældste Wirthlin fik en tidlig start med hensyn til at lære værdien af arbejde. Som helt ung udførte han småopgaver i sin fars virksomhed. ,,Vi spildte aldrig nogen tid", sagde ældste Wirthlin. ,,Som ungt menneske var jeg rengøringsassistent og bydreng. Mens jeg gik i gymnasiet, stod jeg tidligt op og bragte varer ud til kunder, som krævede tidlig levering. Vi havde mange kaniner og høns derhjemme. Det var min opgave at passe dem."
I gymnasiet spillede han fodbold og var på atletikholdet. Engang, også i gymnasiet, vandt ældste Wirthlin mellembjergstaternes basketballfrikastkonkurrence, idet han scorede 19 points ud af 20 mulige.
Ældste Wirthlin spillede, indtil han blev kaldt på mission, halfback på Utah universitetes bedste fodboldhold. I sin tid på universitetets fodboldhold, vandt han universitetets friplads for en fodboldspiller. Da han vendte hjem fra sin mission overtog han styrelsen af familiens virksomhed, samtidig med at han fortsatte sine studier ved University og Utah, hvorfra han tog eksamen i forretningsledelse.
Han traf sin hustru, Elisa Rogers, efter en basketballkamp. Hun beskrev hvorledes de kom sammen indtil de blev gift i Salt Lake Templet i 1941, ca. 1 1/2 år efter at de første gang mødtes: ,,Han skulle på arbejde om morgenen, før skoletid. Han havde klasser fra 8 til middag, hvorefter han skulle tilbage til arbejde. Når vi kom sammen, var det altid først ved 9- eller 10-tiden om aftenen. Det var ikke meget, vi så til hinanden i begyndelsen."
Ældste Wirthlin havde ikke megen tid til at finde på en romantisk måde at bede Elisa om gifte sig med ham. ,,Vi forlovede os ved pumpen, det absolutte centrum for alle aktiviteter på universitetet", sagde søster Wirthlin. ,,Det var der, vi mødtes, når han var færdig med sine klasser, og før han skulle til sit arbejde."
Søster Wirthlins forældre er afdøde Orson M. Rogers og Bernice Young. Hendes stamtræ er som biografier fra kirkens historie. Hendes oldemor var Aurelia Spencer Rogers, grundlæggeren af primaryorganisationen. Seymour B. Young fra De halvfjerds' første Råd var hendes bedstefar. To onkler, Levi Edgar Young og Clifford E. Young, var også generalautoriteter. Hun er kusine til S. Dilworth Young fra De halvfjerds' første Råd.
Ældste og søster Wirthlin har syv døtre, én søn og 12 børnebørn. Ældste Wirthlin har forsøgt at give sine børn de samme muligheder, han selv havde i sin ungdom. Udover erfaringerne i kirken har hvert af børnene hjulpet med i familievirksomheden.
Joseph B. Wirthlin, jun. biskop i East Milldreak 13. ward i Salt Lake Mt. Olympus Stake, vil overtage ledelsen af firmaet, når ældste Wirthlin påbegynder sin nye opgave.
Siden sin barndom har ældste Wirthlin erfaret præstedømmets store kraft. ,,Jeg har mange gange overværet helbredelsen af syge", sagde han. ,,Et af de store mirakler i vores familie skete med vores datter, som fornylig blev angrebet af en meget alvorlig sygdom. Der er kun forekommet 21 sådanne tilfælde i lægekunstens historie, og kun i 7 af tilfældene har patienten overlevet. Ved præstedømmets kraft og hendes families og venners bønner blev hendes liv reddet. Ja, hele mit liv har været fyldt med vidunderlige tildragelser."
Åndens hvisken er blevet en meget hellig del af hans tilværelse. Ældste Wirthlin har haft mange ansvarsfulde stillinger i kirken. Han blev æres-spejder i en alder af 13, hvilket dengang var en rekord. Han har været i wardets søndagsskolepræsidentskab, GUF-forstander, assisterende spejderfører, sekretær i Det aronske Præstedømme, præsternes kvorums vejleder, rådgiver i et wards-biskopråd og biskop for Bonneville Ward i Salt Lake City. Han var også rådgiver i præsidentskabet for Salt Lake Bonneville stav og var fornylig 1. rådgiver i søndagsskolens øverste præsidentskab.
Ældste Wirthlin har en livsfilosofi, der har hjulpet ham med at yde en større tjeneste i kirken. ,,Der er et gammelt ordsprog, der siger: ,En tomme guld kan ikke købe en tomme tid' ", sagde ældste Wirthlin. ,,Vi må sætte en højere pris på tid. Den er værdifuld og bør ikke spildes."
Et andet ordsprog opsummerer denne filosofi: ,,Hele dagen imorgen er ikke værd lo minutter af idag."
,,Jeg mener, at for at få succes er det vigtigt at man lægger en plan for hver dags aktiviteter", siger han. ,,Man glemmer let detaljer, hvis man ikke skriver dem ned." Et tydeligt vidnesbyrd om ældste Wirthlins erkendelse af enkelthedernes betydning er de hundreder af notesbøger, som han i løbet af de sidste 35 år har udfyldt med notater fra ethvert møde, han har overværet.
Ældste Wirthlin holder af at udarbejde systemer for at tage sig af detaljer, der har vist sig vellykkede. ,,Jeg laver en plan over, hvad jeg vil gøre en bestemt dag, og jeg holder mig til den plan", sagde han. ,,Jeg har erfaret, at en halv times planlægning kan spare flere timer i løbet af dagen."
Mange erfaringer i kirken har beredt ældste Wirthlin til hans nye kaldelse. ,,Da jeg tik en opringning og blev bedt om at aflægge præsident Spencer W. Kimball et besøg, troede jeg, at vi ville blive kaldet til at rejse på mission," sagde han. ,,Vi var parate til at acceptere den."
Ældste og søster Wirthlin var målløse, da præsident Kimball fortalte dem om deres nye opgave som generalautoritet i kirken. ,,Da jeg forlod hans kontor, kunne jeg næppe tro på, hvad der var sket med mig," sagde ældste Wirthlin.
Ældste Wirthlins mange års erfaring i kirken synes at have været som et forspil til den fuldtidstjeneste, som han nu er blevet kaldet til.
Da ældste Wirthlin blev kaldet til den nye opgave af præsident Kimball, var han istand til at svare: ,,Jeg tilbyder dig mit liv og min tjeneste. Jeg går, hvor du kalder mig og jeg vil gøre mit bedste for at opbygge Guds rige her på jorden."

Dåb
Københavns 2. ward: 24. jan. 1975
Henriette Elisabeth Valgren døbt af br. Arnt K. Valgren, håndspålæggelse ved samme
Belinda Lyfort døbt af br. Arnt K. Valgren, håndspålæggelse ved biskop Helge Nørrung
Slagelse: 2. aug. 1975
Erna Kristine Larsen døbt af ældste Craig Leon Powell, håndspålæggelse ved ældste Merritt Glen Miller
Odense
Henrik Tvilhøj Jensen døbt den 3. maj 75 af br. Detlev Riedel, håndspålæggelse ved br. Robert Vagn Nielsen
Berit Johansen døbt den 7. juli 75 af br. Kenneth Johannes Becker Larsen, håndspålæggelse ved ældste Jerald Ray Broderick
Thorkild Alfredo Jensen døbt den 11. juli 75 af ældste Ronald Baron, håndspålæggelse ved ældste David Rawlingson
Ramona Kettelz Jensen døbt den 11. juli 75 af ældste David Rawlingson, håndspålæggelse ved ældste Ronald Baron
Lisl Barkou Thomsen døbt den 23. august 75 af br. Sven-Erik Thomsen, håndspålæggelse ved samme
Erling Storm Nielsen døbt den 23. august 75 af ældste Ken Edward Lynge Jensen, håndspålæggelse ved ældste John Holbrook Whitney
Elsi Elisabeth Christensen døbt den 16. august 75 af ældste Stephen Dale Kreamalmeyer, håndspålæggelse ved br. Steffen Vestergaard Poulsen
Lillebælt: 21. juni 1975
Johanne Cathrine Kowaltschenko døbt af ældste David Baker, håndspålæggelse ved ældste Kim Hawkes
Randers: 24. juni 1975
Nielsine Louise Thillemann døbt af ældste Donald James Squire, håndspålæggelse ved br. Kim Homer Petersen

Velsignelser
Odense: 3. aug. 1975
Norbert Böhmers og Eva Jenrich Høvgaards søn *Sebastian Böhmer* velsignet af Norbert Böhmer
Randers: 3. aug. 1975
Kjeld Poulsens og Grethe Henny Røgilds søn *Peter Robert Poulsen* velsignet af Kjeld Poulsen
Aarhus: 4. maj 1975
Svend Gunnar Kruse Nielsens og Joan Mary Pedersens datter *Lone Kruse Nielsen* velsignet af Svend G.K. Nielsen
Esbjerg: 17. august 1975
Alex Richardt Bang ordineret til ældste af br. Roger L. Hansen
Søren Nørgaard ordineret til ældste af br. Jens Kristen Kristoffersen
Odense:
Kenneth Johannes Becker Larsen ordineret til ældste af br. Knud B. Andersen den 17. aug. 75.
Jørn Hansen ordineret til diakon af br. Ib Bjarne Hansen den 13. juni 1975

Døde
Horsens: 6. aug. 1975
Nielsine Kristine Nielsen er afgået ved døden
Aarhus: 22. aug. 1975
Johanne Kathrine Petersen er afgået ved døden
Sønderborg/Odense: 3. juli 1975
Frieda Helene Thiesen er afgået ved døden

Lad ikke ukrudt forgå!

Fra søster Karen Madsen i Rønne, har vi modtaget følgende interessante opnoget ved det i år, men gem opskriften og prøv den når det bliver forår igen.

Ukrudt salat, der smager godt mellem 2 stykker brød smurt med jordnøddesmør eller som almindelig salat til mad. Man tager ca.:

1 håndfuld	mælkebøtteblade - de små blade i midten
1/2 -	svinemælk (bladene)
1/2 -	gåsepontil (bladene) (bladene ser ud som fjer)
1 -	stolte Henriks gåsefod (bladene) (bedst som grønsag)
1/2 -	fuglegræs (stængler og blade)
1/2 -	følfod (bladene)
1/2 -	gåsefod (bladene)
1/2 -	hyrdetaske (bladene)
1/2 -	kvalderkål (bladene i marts - april)
1/2 -	tusindfrydsblade
1/2 -	vejbred, glat og langbladet (marts - april)
1/2 -	ørnebregne (skudspiser og friske grønne blade i april - maj)

Tilberedning:
De friske blade hakkes fint og kan bruges som pålæg. Hakket mælkebøtteblade smager også godt som pålæg. De store blade kan koges eller steges som grønsager sammen med gulerødder. - Det er jo ikke dyrt at prøve.

Salat af vilde planter
Riv nogle gulerødder. Skær små løg i fine stykker og hak forskellige vilde plantedele og blade i. Man må prøve sig frem og mængdeangivelsen skal man ikke tage så tungt, tag hvad man syntes, og også hvor mange forskellige planter man vil blande sammen.
Nu er der måske nogle, der har en fornemmelse af, at noget af de nævnte urter er giftige. Jer har prøvet dem alle og lever stadig, men yderlige oplysninger om vilde planter og tilberedning af dem kan man få i bogen: ,,Naturens Vilde Gaver" af Richard Nabey. Det ville også være en god ide at ha' en bog om planter i Danmark i farver.
K.M. Rønne

Tilsyn med områder udenfor Nordamerika

Tyskland og Mellemeuropa
Områdetilsynsførende: Joseph B. Wirthlin
(Vesttyskland, Østtyskland, Østrig, Schweiz (Zurich), Italien, Danmark, Norge, Sverige, Finland)
(8 stave, 14 missioner, 40 distrikter)

Japan og Det fjerne Østen
Områdetilsynsførende: Adney Y. Komatsu
(Japan, Korea, Hongkong, Phillippinerne, Indonesien, Taiwan, Singapore, Thailand, og unge Asien)
(5 stave, 15 missioner, 39 distrikter)

Stillehavsøerne og Polynesiske øer
Områdetilsynsførende: Robert L. Simpson
(Australien, New Zealand, Tonga, Samoa, Fiji og Tahiti)
(28 stave, 11 missioner, 30 distrikter)

Storbritannien, vestlige Europa og Sydafrika
Områdetilsynsførende: Bernard P. Brockbank
(Storbritannien, Holland, Belgien, Frankrig, Schweiz (Geneve), Spanien, Portugal, Sydafrika)
(20 stave, 16 missioner, 41 distrikter)

Mexico og Mellemamerika
Områdetilsynsførende: J. Thomas Fyans
(Mexico, Costa Rica og Guatemala)
(16 stave, 9 missioner, 43 distrikter)

Sydamerika
Områdetilsynsførende: James E. Faust
(Argentina, Bolivia, Brasilien, Chile, Columbia, Ecuador, Peru, Uruguay, Paraguay og Venezuela)
(21 stave, 17 missioner, 59 distrikter)

På grund af sit hastigt voksende medlemstal har kirken for nylig opdelt sine verdensomfattende tilsynsopgaver i 6 geografiske områder. I hvert af disse 6 områder har en gneralautoritet fået til opgave at bo. Ældste Joseph B. Wirthlin, assistent til De tolvs Råd, er blevet områdetilsynsførende med Tyskland og Mellemeuropa. Han leder medlems- og missionæraktiviterne i 8 stave, 14 missioner og 40 distrikter i Vesttyskland, Østtyskland, Østrig, Schweiz (Zurich), Italien, Danmark, Norge, Sverige og Finland. Efterhånden som kirken vokser, må der udvikles nyt lederskab. Ældste Wirthlin vil hjælpe med i uddannelsen af lokale kirkeledere.

Lad os dog komme i gang!

af RICHARD L. EVANS fra De Tolvs Råd.

,,Livet er", sagde Benjamin Disraeli, ,,et forvirret foretagende, hvor det går op og ned", og som Matthew Arnold tilføjede: ,,så er det sygt i sin forjagethed og splittede bestræbelser." Der er tidspunkter, hvor vi allesammen føler os overbebyrdede med gæld, forpligtelser og med så mange ting, vi ikke får gjort, og disse ugjorte ting skaber bekymringer, problemer, og sommetider — ser det ud til — får vi også vor del af sorgerne. Vi spekulerer på, hvordan vi nu kan være alle de steder, vi burde være, møde forpligtelserne og bære vore byrder, og det ser ud, som om vi splitter os selv i for mange forskellige retninger, følger for mange veje på én gang — idet vi føler, at vi fuldfører eller ordner noget af det, som er under vor kontrol — det hele er blot en reorganisering af papirer, en reorganisering af problemer om og om igen. Til alt dette lyder der et venligt råd fra en ukendt kilde: ,,Bjerge, der betragtes på afstand, ser ud til at være ubestigelige, men de kan bestiges. Måden, man begynder på, er ved at tage det første skridt opad. Fra det øjeblik synes bjerget mindre højt. Skråningerne, der syntes så stejle på afstand, synes at blive mindre stejle, jo mere vi nærmer os dem." Enhver opgave synes lettere, hvis vi nærmer os dem med ,,en-ting-ad-gangen"-indstillingen. Et skridt — en begyndelse: at gøre noget ved det, at komme i gang — giver os forvisning om, at vi er på vej og at det er muligt at løse problemerne. For at citere et originalt ordsprog: ,,Hvis du jager to kaniner, vil de begge undslippe." Ingen kan klare alle ting på én gang. Vi må finde ud af, hvad der er vigtigt, hvad der er muligt og begynde hvor vi er, med hvad vi har. Og hvis vi begynder — og hvis vi fortsætter — så vil byrden, vi bærer, samt vore depressioner, bekymringer og tvivl, begynde at blive mindre og lettere at bære. Vi kan ikke gøre alting hele tiden, men vi kan gøre noget nu, og alene det, at vi gør det, vil hjælpe med til at løfte byrden og mindske bekymringerne. ,,Begyndelsen er", sagde Platon, ,,den vigtigste del."

